

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

OCAK - ŞUBAT 2009

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi
Hesap No: (0471)39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 19 Sayı: 205-206
OCAK - ŞUBAT 2009 Baskı Tarihi: 20/03/2009

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANK.
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Galata Köprüsü-1999
Fotoğraf : Erdal YAZICI

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4 Ağın Adı Üzerine Mehmet ORHAN
4 Ağın'a Özlem (Şiir) Mustafa YORULMAZ
5-7 Ağın'da Eski Nişan, Nikâh, Düğünler İsmail N. BEYDEMİR
8-10 Annemden Öte Ablam; Nuriye Doğan Samiye GENÇ
10 Aşkım Ceren'e (Şiir) Suna BAYTAŞ
11 Amerikalı Dr. Mahmut ÖZCAN
12-14 Akşemsettin Sultan Dt. Erhan ÇATALTAŞ
15 Harput'tan Anılar (Şiir) Niyazi Yıldırım GENÇOSMANOĞLU
16 Boyacı M. Cavit ALPASLAN
17 Öğretmen Halim Özkul'dan Anılar Mehmet BEYDEMİR
18 Anıt Hoca'yı Andık Av. Turgut İNAL
19 Bana Çocukluğumu Anlat Anne (Şiir) Fatma Yaşar ÇAKAR
19 Mavi Deniz (Şiir) Ömer Nail UYANIK
20-21 Yaşar Çavuş Mehmet GÜNER
22-23 Hayattan İlginç Kesitler Feyzullah ARSLAN
24 Andiri (Şiir) Münire TAŞOĞLU
24 Gardaş (Şiir) H. Ergün YILMAZ
25 Türkülerimiz:Duriye Türküsü Av. Fikret MEMİŞOĞLU
26 Sigarayı Bırakma Yöntemleri Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ
27 Bir Mektup Av. Turgut İNAL
28 Yazarlarımızı Tanıyalım
29 Fıkralar Mehmet ORHAN
30 Haberler
31-32 Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

AĞIN ADI ÜZERİNE

Mehmet ORHAN

“Ağın” adı üzerinde değişik açıklama ve yorumlar yapılmıştır. Bu görüşlerden önemli bulduklarımızı aşağıya alıyoruz:

1- Fırat Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretim Üyesi Dr. Ahmet Buran, Yeşil Ağın Dergisi’nde yayımlanan “Ağın Adının Menşei, Yapısı ve Anlamı” başlıklı yazısında şöyle diyor:

“Ağın” adının menşei ve yapısı hakkında üç ayrı ihtimalden söz etmek mümkündür.

a) Ağın, ak topraklar üstünde kurulmuş bir ilçedir. Coğrafi özelliği ve toprağın rengi dikkate alınarak benzerleri gibi konulmuş bir isim olabilir. (Akyurt, Akpınar, Akmezra gibi)

b) Ağın “Eğın” adından bozulmadır. “Eğın” eski Türkçeden günümüze kadar aralıksız kullanılan Türkçe bir kelimedir. “Omuz, sırt, arka” anlamlarında hemen bütün Türk şivelerinde kullanılır.

Eğın kelimesinin anlamı ve omuzun, sırtın sahip olduğu fiziki şekil göz önünde bulundurulursa, ayrıca eğmek fiilinden yapılmış ve “yamaç, eğik taraf” gibi m anlalar taşıyan “Eğın” kelimesiyle “Ağın”ın kurulmuş olduğu yer karşılaştırılırsa “Eğın”ın “Ağın”a dönüşmesi ihtimalinden rahatlıkla söz edilebilir.

c) Türkçede doğrudan “Ağın” şeklinde, çeşitli anlamlarda kullanılan bir kelime de mevcuttur. Biz de “Ağın” adını, “Eğın”den gelmiş olsa bile, “tabiat ve fiziki şartlara bağlı” bir yer adı olarak de-

ğerlendirmek istiyoruz. Ağın ilçesi, bir yamacın eteğindeki vadide kurulmuştur. Fiziki durumu, meyilli ve tabii olgusu isminin ifade ettiği anlama uygundur. “Ağmak” fiilinin yükselmek, yukarı çıkmak anlamında olduğunu belirtmeliyim. “Ağım”, “çıkım” “yükselim” kelimelerine benzer bir şekilde, “ağmak” fiilinden “ın” eki ile yapılmış ve eğikliği, yükselmeyi, meyilliği ifade eden bir kelime olabilir.

Ağın adını taşıyan diğer yerleşme yerlerinin fiziki durumu incelendiğinde bu düşüncemizin daha da sağlamlanacağı kanaatindeyiz.

Türkiye’nin değişik bölgelerinde “Ağın” adını taşıyan 10 ayrı köyün varlığı tespit edilmiştir.

2- N. Yıldırım Gençosmanoğlu da Yeni Fırat Dergisi - Sayı 17’de yayımlanan “Ağın” başlıklı yazısında: “Söylentilere göre Hastek Kalesi (Eski Ağın) halkı, çevredeki sütbeyaz tepeler, yamaçlar ve hattı içtimalar etrafa ak bir çarşaf serilmiş hissinin verdiği ve ortadaki yemyeşil vadi, bu aklıyı daha da keskinleştirdiği için olacak, buraya (Ak-in) demişler. Bu Öztürkçe ad, zamanla gelişerek “Ağın” şeklini almıştır.” diyor.

Ancak, halkımız (ak) demez, (ağ) der. Ağ iplik gibi. Ağ-in daha yakın bir olasıdır.

3- 1834-39 yılları arasında ülkemizi gezin ve “Küçük Asya” adıyla bir kitap ya-

zan Fransız arkeolog ve gezgini Charles Texier de “Eğin adı Ermeniceden alınmadır ve ‘Ağın’ sözcüğünün değişik bir şeklidir.” diyor.

4- Hüseyin Kabasakal da Ağın Dergisi - Sayı 9/67’de “Ağın Tarihi” başlıklı yazısında şu görüşü belirtiyor:

“Ağın; yeşil gölgeli bahçeleri, tatlı meyveleri yetiştiren güzel bağları, çağıldayarak gün yüzüne taşan soğuk sulu kaynaklarıyla karakterini bulmuştur. O kadar ki, “Ağın” kelimesi, Ermeniceden gelme ve “su kaynağı” anlamını taşır. Eğin, Egnik isimleri de bu kelimenin müştak (türevi) ve değişikliğe uğramış şekilleridir.”

İşte (Ağın) adı üzerine açıklanmış dört görüş. İlk ikisi “Bu sözcük Türkçedir” diyor, öteki ikisi de “Ermenice.” Her dilde başka dillerden alınmış birçok sözcük bulunabilir. Özellikle Türkçemizde her dilde alınmış çok sayıda sözcük var.

Ayrıca, Ermeniler de yıllarca bölgelerimizde bizlerle birlikte yaşamışlar. Onlardan bize, bizden onlara geçen çok sözcük bulunur. Yörelerimizde birçok yer adı onlardan kalmış. Belki (Ağın) sözcüğüne benzeyen sözcükleri de vardır. Ama, Türkiye’nin değişik birçok yöresinde on beşe yakın (Ağın) sözcüğüyle yer adı var. Afyon yakınlarında “Ağın Dağı” diye bir dağ adı var. Bundan başka, Ağın sözcüğünü soyadı olarak kullanan hemşerilerimiz ve yurttaşlarımız da az değil. Bunların tümü Ermenice olamaz. Öyleyse Türkçemizde de (Ağın) sözcüğü vardır.

AĞIN’A ÖZLEM

Mustafa YORULMAZ

Ağın dedikleri küçük bir şehir
Yanından akardı koca bir nehir
Taşından toprağından mı nedir
Gurbet ellerde kaldığımdan zahir
Ben Ağın’ı özlerim.

Sabanın arkasında çift sürene
Şahrayı tarladan harmana getirene
Üstünde dolanıp dönen düğene
Ak topraklar gelince gözüm önüne
Ben Ağın’ı özlerim.

Meşe biter, keklik öter dağında
Gelin kızlar türkü yakar bağında
Düğün olur halay çekilir Ağın’da
Tam olgunluk çağımda
Ben Ağın’ı özlerim.

Akşam olup gün batınca
Tarhana çorbasına kaşık çalınca
Hayale dalıp maziyi anınca
Ardından da bir sigara yakınca
Ben Ağın’ı özlerim.

Herkes bilir ki ben gurbetteyim
Gözle görülmez bir âlemdeyim
Bacasında baykuş öten viraneyim
Ne deliyim ne de divaneyim
Ben Ağın’ı özlerim.

Hasretin içimde kor dayanamazım
Yazarım yazarım anlatamazım
Elli yıldır akar durulmazım
Adın ne diye sorulmazım
Ben Ağınlı Mustafa Yorulmaz’ım.

AĞIN'DA ESKİ NİŞAN, NİKAH, DÜĞÜNLER

İsmail N. BEYDEMİR

Yöremizde kadın ile erkek arasındaki gizlilik, geçerli bir töredir. Yetişmekte olan kız ve erkek çocuklar evlenme sözcüğünü küçükken duymuşlardır; ancak, delikanlılık dönemlerinde, olayın kaçınılmazlığına karşın, evlenmeleri yakınlaştıkça konuya uzak durma havasına girerlerdi. Evlenmek için erkeğin askerlik görevini bitirmesi ön planda tutulurken, kızlar için böyle bir beklenti yoktu.

Askere çağrılan delikanlı için bezden bir çanta dikilir ve bu çantanın sırtta taşınmasını kolaylaştıran iki askı yapılırdı. Evde dokunmuş yün çoraplar ve iç giysileri ile çerez türünden yiyecekler hazırlanıp bu çantaya doldurulurdu. Asker adayı delikanlıyla birlikte gidecek yaşıtları için düzenlenen bu törende çalgılı eğlenceler yapılırdı. Asker adaylarının yakınları ve arkadaşlarının katıldığı bir uğurlama töreninde nane şen görünmeye çalışılsa da gidenlerin ve yakınlarının iç buruklukları açıkça yüzlerinden okunurdu. Özgür ve sorumsuz bir yaşamdan, sıkı bir yönetim ve eğitime giren delikanlının yaşamındaki bu sıkıntının avantajı da mektupla sağlanırdı. Derin bir yurtsama duygusu içinde ezilen delikanlı, tez tez mektup yazar, geniş haberli mektuplar beklerdi. Yöremizde uzunca yazılmış yazılar için, bu mektuplara benzeterek “asker mektubu gibi” deyimini kullanılır. Böylece karşılıklı mektuplaşmalar ve gönderilen fotoğraflarla geçen bu dönemin en önemli beklentisi de izine gelmektir. Erkeklerin yaşamlarında çok geniş bir yer tutan askerlik, geride unutulmaz anılar ve arkadaşlıklar bırakarak biterdi.

Askerlik görevini bitirerek evine dönen delikanlının evlenme üzerindeki düşünceleri değişir. Eski çekingenliği gider ve yöresindeki kızlara daha başka bir gözle bakmaya başlar. Delikanlının beğendiği bir kız seçme düşüncesi gündelikleşir. Gözüne kestirdiği bir kız belirle-

diğinde, yakın arkadaşlarına söyler ve bu duygu kısa sürede kız evi ile kendi evindekilere ulaşır. Mevsim gereği gıdık, kuzu ve inek otlatma işleri bu çağ gençlerine tatlı anılar bırakırdı. Bir yamaçta kuzu otaranlara, karşı yamaçtaki karşı cinsten gençler, adları ve lakaplarıyla koşuklar söylerlerdi.

*“Göğde gara bulutlar,
Dolu düştü başıma.
Dünya dolu kız olsa,
... gider hoşuma.”*

*“Garşuda Kürd evleri,
Yayulur develeri.
Oturmuş yayuhğ yayar,
Terlemiş nereleri!”*

Gibi koşuklar ezgilenerek belli kızlara laf atmalar olurdu. Askerlik öncesinde ayrı bir duygu ile baktığı bir kız, askerlik dönüşü evlenmiş bulan delikanlı, duygularını yaşam boyu içine gömülü bir anı olarak saklardı. Elbette bu olay yalnız erkekler için değil, kızlar için de geçerliydi. Sevgisini içine gömdüğü delikanlı ile evlenemeyen kız, doğurduğu oğluna eski sevgisinin adını koyar, aynı durumda erkeğin de, almadığı kızın adını kendi kızına verdiği olurdu.

Delikanlılık döneminin tatlı eğlencelerinden biri de “Herfene”dir. Kızlar kendi aralarında, erkekler kendi aralarında herfene eğlencesini yaparlardı. Herkesin eğlenceye ne getireceği önceden kararlaştırılırdı. Kimi tencere, kimi aşıklık, kimi sebze getirmeyi üstlenirdi. Belirtilen yerde buluşularak herfene adlı yemek pişirilir ve topluca yenilirdi. Bu topluluktaki gençler arasında saz çalan da varsa durum daha da şenlikli olurdu. Türkü ve oyunlarla eğlenen gençler, yaşamlarına süs olan anılarla ayrılırlardı.

En önemli eğlence arkadaş düğünlerinde olurdu. Gençlerin çok eğlendiği düğünler unu-

tulmaz anılar bıraktığı gibi, gençlerin kendilerini göstermeleri bakımından da bulunmaz bir fırsat oluştururdu.

Evlenme çağına gelen delikanlıya anası yahut yakınlarında bir kadın, bir kızın adını vererek evlenme önerisinde bulunur. Töresel bir saygı gereği, delikanlı evlenmek istemediğini söylerse de, “eşek lafı” deyimiyle nitelenen sözün unutulmasını da istemez. Bu ağız aramalarda, gözüne kestirdiği bir kızın olup olmadığı da soruşturulur. Böyle birinin varlığı anlaşılır da bu kızın gelinleri olması sakıncasız görülürse, bir kez de delikanlıya sorularak onayı alınır. Bu sorulamada delikanlı doğrudan evet demez, “Siz bilirsiniz”, “Babam bilir” gibi dolaylı onay verir. Eğer adını aldıkları kızın gelinleri olmasını istemezlerse, delikanlıya nedenleri anlatılır, soyundan gelen bir sakıncası varsa belirtilir, “Yorgun gözüynen at, bekâr gözüynen avrat alınmaz” atasözü döne döne söylenir.

Buydu, şuydu derken, karar verilen kızın evine de istek birilerince ulaştırılır, ağız yoklaması yapılır. Böyle bir ortam doğduğunda, kızın yakınları yahut başka bir kadın aracılığıyla, istenecek kızın ağız aranır. Olumlu bir görüş alınırsa, aracı kadın erkek evine bildirir.

Delikanlının anası ile yakınlarından birkaç kadın, sanki öylesine bir gezmeye gelmişler gibi, kızın evine görücü olarak giderler. Bu gidişte hem kızı yakından görmek, hem de evin düzeniyle, kızın genel yapısını incelemek amaçlanmıştır. Bu gidişten de olumlu sonuç alınırsa oğlanın babası ve yakınlarından birkaç erkek, yanlarına kız babasının bir yakınını da alarak kızı istemeye giderler. Bir komşuluk görüşmesi gibi oluşan ortamı, oğlanın babası bozar ve:

“Çahğmahğ çahmaya geldim,

Ateş yahğmaya geldim,

Allah'ın emri, Peygamber'in gavliyle

Sizin (adını vererek) gızı, bizim (adını vererek) oğlana istemeye geldim.”

Diyerek asıl konuya girer. Baba bu öneriye birden olur demez, “Allah yazmışsa, ne di-

yek!”, “Bir de dayısına / amcasına / ağabeyine soralım” gibi oyalayıcı sözlerle gelenleri savar. Bu arada da oğlan hakkında bilgi edinmeye, genel yapısı hakkında soruşturmaya başvurur. Araştırmadan olumlu sonuç alamaması durumunda baba, kızı vermemek için türlü yöntemlere başvurur. Kız babasının hatrını kıramayacağı bir yakını, bu aşamada önemli rol oynar. Babanın kuşkuları giderilip kızı vermeye razı edildikten sonra, şerbet içmeye gelmek üzere gün kararlaştırılır. Kız evinde yapılan bu tören, nişan için gerekli ortamın hazırlığı niteliğindedir. İki yanın büyükleri bir arada, alınacak eşyalar ve başlık pazarlıklarında da anlaştıktan sonra, ağız tatlılığı anlamında hazırlanan şerbeti içer, hayır dilekleri ile ayrılırken nişan töreni için gün kararlaştırılır.

Nişan:

Nişan için gerekli yüzük ve takı araçları alınarak, törene gelmesi gereken yakınlar çağırılır, sözleşilen başlıkla birlikte kız evine gidilir. Damat adayı da birlikte, erkeklerin oturduğu yerde kız evince alınmış yüzük oğlanın parmağına takılır ve aynı işlem kadınların toplandığı yerde kıza uygulanır. Damat adayı, yüzüğün takılmasından sonra gaynata adayının elini öperken, aynı tören kadınlar tarafında da gaynana adayına yapılır.

Nişan töreninden sonra, “hğınami” diye adlandırılan iki yanın ana ve babaları, fırsat düşükçe görüşür, özdenleşme girişiminde bulunurlar. Araya bayram gibi önemli günler girdiğinde gelin adayına armağanlar verilir. Bu arada, toplum içinde olmak koşulu ile nişanlıların bir arada olmasına da izin verilir.

Herhangi bir anlaşmazlık olur da nişan oğlan tarafından geri atılırsa, nişan için verilen değerler geri verilmez. Kız tarafından nişan geri atılırsa, alınmış olan her şey geri verilir.

Nişan töreninden sonra, kız evinin cayabileceği kaygısıyla dinî nikâh yapılır. Böyle bir kuşku yoksa, gelin geldikten sonra, gerdeğe girmeden dinî nikâh yapılır. Ancak, kız evi yasal nikâh

yapılmadan düğüne izin vermez. Yasal nikâh işlemi damat gilce yapılır. Sağlık raporu ve nikâh memuru karşısına çıkma işlemi de gene damat evinden yürütülür.

Nikâh:

Dinî nikâh yapılırken, gelin, oturulan odanın kapısı dışında, konuşmaları duyabileceği bir yerde bulundurulur. Törene katılanlar ellerini dizleri üzerine koyarak açık tutarlar. Bir mendil düğümlenerek ağzı açık bir çakı ile ortaya konur. Kızın ve oğlanın birer vekili seçilmiştir. Bunlar kız ve oğlan adına, nikâhı yapan hocanın yanında yerlerini alırlar. Hoca, dinsel sözler söyleyip önce oğlanın vekiline üç kez, “Allah’ın emriyle, ... kızını ... ile karı koca olmayı istiyor musun?” diye sorar. Bu soruya verilen, “Evet” yanıtını, kapı arkasındaki gelin adayı da duyar. Her iki yanın da oluru alındıktan sonra, hayırlı ve uğurlu olması dileğiyle törene son verilir. Ortaya konulan ağzı açık çakı ve düğümlenmiş mendille dizler arasındaki açık eller, damadın gerdek gecesi bağlanmaması için bir tür önlem olarak uygulanır. Nikâhtan sonra mendilin düğümü çözülür ve çakı kapatılarak kaldırılır. Nikâhta keramet olduğu inancı yöremizde de geçerlidir.

Düğün:

Yukarıdan beri, çok eski yıllarda Ağın delikanlılarının gençlik-askerlik dönemlerinden söz ederek, nişan ve nikâh olaylarına değindik. Şimdi de isterseniz, Ağın düğünlerinin yozlaşmadığı o eski günlere dönelim ve kendimizi; klarnet, keman, cümbüş ve davul eşliğinde gerçekleştirilen bir Ağın düğününün içinde bulalım.

Belirttiğimiz işlemler yapıp düğün günü belirlendikten sonra ilk iş, beğenilen bir çalgı takımının ayarlanmasıdır. Güveğinin arkadaşları da toplanıp kına gecesi oynanacak tiyatro oyununu seçer, roller dağıtılarak çalışılmaya başlanır.

Bu gelenek Cumhuriyetin ilk öğretmenleri ve Halk Odaları’nın halka mal ettirdiği devrim-

ci çizgiden oluşmuştu. İlçe merkezi içinde bu işi geliştirip yerleştiren öğretmenler; Fikri Yücel, Sadettin Soylu, Nuri Onat, Çakgılı Bıççı, Hüseyin Tuncer, Ahmet Tuncer gibi rahmetli ağabeylerimizdi. Kısa süre sonra olay halka mal oldu ve öğretmen olmayan kimseler de oyunlarda rol almaya başladılar. Bu gelenek 1950’li yılların yarısına dek sürdürüldü. Demokrasi diye adlandırılan düzene geçildikten sonra, oy toplama tutkusu; Cumhuriyet ilkeleriyle, çağdaşlık gelişmesinden önde tutularak bu geleneğe son verildi. Böylece Atatürk’ün, “Yobazların kandidatelerindeki yağ, devletten yüz bulmadıkları dakikada tükenir.” özdeyişi bu dönem için söylenmiş gibi oldu. Günümüzdeki sancıların tohumları böylece atıldı ve oluşturulan bu güzel gelenek de böylece yitirildi.

Düğünler haftanın Salı günü öğlen sonunda başlayıp Perşembe günü öğlen sonuna dek, yahut Cuma günü öğlen sonu başlayıp Pazar günü öğlen sonuna dek sürerdi. Sözleşilen çalgı takımını getirmeye gönderilen ulak, klarnetçiği alıp, kemancı ve davulcuları da toplayarak düğün yerine getirirdi. Düğünün yapılacağı yerleşim yerine gelirken yol üzerinde bulunan köylerden de sessizce değil, çalgı çalınarak geçilirdi. Böylece o yöre halkının düğüne çağrısı da yapılmış olurdu. Düğün evine yaklaşıırken çalgı çalınarak gelinirdi. (Gani Dayı bu ortamda her zaman “Sabahın Seher Vakti”ni çalardı). Düğün evine gelen çalgı takımı kısa bir hoşbeşten sonra köy çağrısına çıkar, mahalle aralarını çalarak gezen çalgı, dönüp düğün yerine gelene dek halk da toplanmış olurdu. Oyunlar ve türkülerle akşam edilirdi. Bu ilk gece pek şenlikli geçmezdi. Kına gecesi eğlencesi için erkence yatılır, sabah erken kaldırılan çalgıcılar yüksekçe bir yerde, yöre uzun havaları ile bir fasıl geçerek uyuyanları uyarırdı. Uykudan müzikle uyananlar için bu olay güzel anılar bırakırdı.

(Devam edecek)

ABLAMDAN ÖTE, ANAM: NURİYE DOĞAN

Samiye GENÇ

Henüz daha iki yaşlarındayken; muhtemelen apandisit patlaması veya verem gibi, o zamanların imkânsızlıklarında çok öldürücü, günümüzde ise çok basit olan bu hastalıklardan dolayı annesiz ve babasız kalmışım...

Babam; Ağın'ın şirin köylerinden Pağnikli (Kaşpınar), dünya iyisi, beyefendi, Ahmetdayıgil'in Salim Kaplan imiş. Annem ise; babamın ikinci eşi, çok genç, güzel, boylu poslu, sıktımı taşın suyunu çıkaran, güçlü kuvvetli, Hozakpurlu Arifdayıgil'in Henife'nin kızı Emine Akbayır imiş. İmiş diyorum!.. Çünkü onlar hakkındaki çeşitli bilgileri başkalarından duyup-öğreniyor, başkalarının tarifi ile de anne ve babamı tanımaya çalışıyordum! Ne yazık ki onların, bugüne kalmış solgun bir resimleri bile yok... Şimdi 73 yaşında olmama rağmen, onların yokluğu hayatım boyunca içimde hep bir boşluk ve özlem yarattı.

Annem ve babamın ölümü nedeniyle, beni; çok yaşlı, Gaga diye hitap ettiğim üvey babaannem, Andirili Kapıkırangil'in kızları Zeliha büyütecekti. Aslında kendisinin de bakıma ihtiyacı vardı. Üç-dört sene sonra ne yazık ki babaannemi de kaybettim. O kadar küçüktüm ki yitirdiklerimin farkında bile değildim... Çok şükür ki o zamanlarda insanlığın anlamı yitirilmemişti ve akrabalar yalnız kalan çocukları ortada bırakmayacak kadar merhametliydi. Benden bir hayli büyük, evli ve çocukları olan, baba bir anne ayrı, ablam Asiye Doydu beni yanına aldı. Fakat onun da imkânları kısıtlıydı. Kocası Pağnikli Aliçavuşgil'in Mehmet Doydu oldukça titiz birisiydi. Ama yine de bana bir sene oldukça iyi baktılar.

Bahsettiğim bu bir sene, kıtlık yıllarıydı. Yani İkinci Dünya Savaşı sonrası, İsmet İnönü'nün savaşta girme ihtimalini de göz önüne alarak, bütün tahıl ürünlerini toplattığı yıllardı. Hatta hiç unutmuyorum, toplanan bütün buğdaylar, askerler tarafından, babaannemin evindeki ambara depolanmış ve kapısına da bir mühür asılmıştı. Bu mührü çok merak ederdim. Gizlice gidip, boyumun yetişebildiği kadar parmaklarımın ucunda yükselip incelerdim.

Daha sonra, babamın amcasının oğlu Pağnikli Mehmet Doğan (Hacı Şoför Emi) ile onun annem kadar sevip-saydığım, minnetle içimde yaşattığım, çok değerli karısı Apuşmalı Abdurrahman ve Emine'nin kızı Nuriye ablam beni sahiplendi. Benim yaralı yüreğimi tüm aile sarıp sarmaladı. O çocuk yüreğimde açılan yaralar, yavaş yavaş yeni ailemlerle birlikte onulmaya başlamıştı. O zamanın şartları o kadar kötüydü ki; elektrik yoktu, su yoktu, tüp vb. gibi hayatı kolaylaştıran alet-edevatların hiçbiri yoktu. Su çeşmeden taşınır, yemekler dahil her şey ateş ocağında pişirilir, çay bu ateşte demlenir, çamaşırlar bile ocakta ısıtılan sularla yıkanır.

Şimdi Keban Baraj Gölü altında kalan eski Pağnik Köyü'ndeki yeni evim o kadar büyüktü ki; ilk zamanlar içinde adeta kayboluyordum. Ev iki katlıydı. Alt katında ahır, ahırdan ayrı bir bölmede ocaklı bir oda, odanın bir köşesinde de içinde banyo yapılan ve o zamanlar 'çark' denilen bir yer vardı. Bir de küçük bir kapısı olan ve içinde buğday ambarı bulunan bir oda vardı. Evin üst katı ise yatak odalarından oluşmaktaydı.

Nuriye ablamın gönlü de evi kadar geniş ve büyüktü. O kocaman evin çekip çevrilmesi, yemek, çamaşır, hayvanların bakımı, ev halkının yanı sıra tarlabahçe işlerinde çalışan işçilerin yemekleri ve daha sayamayacağım kadar çok olan bir sürü iş ve sorumluluk... Ayrıca dört çocuğun; Nazmiye, Ömer Nuretin, Aysel ve Gülser'in bakımları, eğitimleri... Ve bunlar yetmezmiş gibi bir de evlerine gelen küçük yaralı bir kuş!..

Bununla beraber, 'Allah rahmet eylesin' Hacı Emmim (Mehmet Doğan, namı diğer Şoför Emi) misafiri çok severdi. Köye gelen bütün misafirler genellikle onların evinde konaklardı. Yemekler, tatlılar dört dörtlük hazırlanırdı. Çok iyi hatırlıyorum, Nuriye ablam bütün konuklara baklava açar, baklavayı da ateş ocağında çevire çevire pişirirdi.

Nuriye ablamlara gittiğimde dokuz yaşındaydım. Babaannem, yaşlılık ve hastalığından dolayı bana iyi bakamamış, Asiye ablam da imkânsızlıkları

nedeniyle benimle daha fazla ilgilenememişti. Bu nedenle oldukça bakımsız ve hastaydım. O zamanlar sıtma hastalığı salgın haldeydi. Sıtma nöbetlerim tutar, ateşler içinde yanardım. Bu hastalığım dört yıl sürmüştü. Ayrıca o günün şartlarında bitlenme de normaldi. Benim de saçlarımda bitler oluşmuştu. Nuriye ablam saçlarımdaki bitleri temizler, beni her gün iki kere yıkardı. Onca işinin arasında ruhumun yaralarını sardığı gibi fiziksel yaralarımı da sarmaya başlamıştı.

Artık ailenin ayrılmaz bir ferdi, Hacı Emmim ve Nuriye ablamın beşinci çocuğu olmuştum. Beni hiçbir zaman çocuklarından ayrı tutmadılar. Kardeşlerim de beni kısa zamanda benimsemiş ve birbirimize kaynaşmıştık. Artık güvenli bir yuvam, beni seven, bana değer veren bir ailem olmuştu. Evin en büyük çocuğu Nazmiye ablam, Elazığ'da Hacı Emmimin ağabeyi olan, Otelci Hasan Doğan amcamlarda yaşamaya başlamıştı. Ben, ailenin diğer çocuklarından Ömer Nurettin ve Aysel'le birlikte köydeki okula gidiyordum. En küçük kardeşimiz Gülser ise henüz okul çağında değildi. Ben Gülser ile hem oyun oynar, hem de onun ufak tefek bakımına yardımcı olurdu. Birbirimizi çok severdik. Okul sonrası eve gelip, Nuriye ablama gücümüzün yettiği işlerde yardım ederdik. Bize düşen; çeşmeden su taşıma, sofraya kurma, yaz aylarında gidik otlama gibi basit işlerdi.

Yeni evimle birlikte, aile kavramını daha iyi anlayıp mutlu da olmaya başlamıştım. Uzun kış gecelerinde, kadınlar bir araya toplanıp çyırık eğirirlerdi. Eğirilen iplerden kumaş dokunur, bu kumaşlardan da içlik denilen çamaşır ve uzun donlar dikilirdi. Bu gecelerin tadı hâlâ yaşayanların aklındadır ve o günleri andıklarında benim olduğum gibi içleri sıcacık olur. Çünkü o günlerden herkesin gençlik anıları vardır.

Kış aylarında Hacı Emmim, iş için Elazığ'a gider ve dönüşünde benim hiç görmediğim meyveler getirirdi. Yine böyle günlerden birinde hepimize birer tane portakal getirmişti. Kabuğunu soyup afiyetle yedikten sonra, kabuklarından boynumuza kolye yapmıştık. O zaman mutluluğumuza diyecek yoktu.

Kış ayları genellikle fazla iş olmaz, sadece misafir ağırlanır, yemek yapılır, damlar kürünür, loğlanır,

hayvanlara bakılırdı. Akşamları erkekler köy odasında toplanır, kadınlar da kimin evi sıcak olursa oraya gider, ip eğirirlerdi.

Radyo diye bir şey icat edilmiş ve taa bizim köye kadar gelmişti. Tabii sadece öğretmenin evinde vardı. Hemen hemen her gün, bütün köy öğretmenin evine gidiyordu. Özellikle de yılbaşlarında... Programlar da güzel mi güzel; bir, iki, üç derken, artık öğretmen tavır koymaya başlamış ve biraz da surat etmiş galiba! Hacı Emmim ertesi günü Elazığ'a gitti. İki gün sonra da elinde bir radyoyla geldi. Hepimiz çok sevindik. Akşamları radyonun başına doluşur büyük bir zevkle dinlerdik. Hatta yaşlı kadınlar, türküler söylediği zamanlarda "Angara'da düğün oli" (O zamanlar sadece Ankara Radyosu vardı) derlerdi.

Kış ayları bitip, yavaş yavaş yaz gelmeye başlayınca, Murat'ın tam kenarında bahçeleri türlü ağaçlarla dolu, uçsuz bucaksız bağları ve bostanları olan ve şu anda suyun altında kalan eski köyümüzdeki işler de başladı. İnsanlar doğayla birlikte yeniden doğar, tarla, bahçe ve hayvanlarla ilgili işler çoğalırdı. Bu bahçelerden, bağlardan ve bostanlardan birçok ürün elde edilirdi. Fakat o zamanlar bu ürünleri pazarlamak ve satmak ayıp sayılırdı. Zaten ticaret de pek bilinmezdi. Köye 'Çerçi' diye adlandırılan satıcılar gelirdi. Bu çerçilere köyde bol olan ürünlerle birlikte yumurta da verilir, köyde bulunmayan, örneğin çamaşır lastiği, çengelli iğne, cıncık-boncuk gibi malzemeler alınırdı. Böylelikle ufak tefek ihtiyaçlar giderilmiş olurdu. Okulların tatil olması, bir anlamda bizim de işlere dahil olmamız demektir. İşten artan zamanlarda köyün erkekleri Murat da (Karasu) torla balık avlamaya çalışırlar, zaman zaman bizleri de bu nehir üzerinde çalışan ve Ağın'la Karşıgeçe köyleri arasındaki bağlantıyı sağlayan ilkel bir gemiye bindirirlerdi. İnsanlarla beraber hayvanların da ulaşımını sağlayan bu gemiye binince hepimiz oldukça korkar, ama yine de sevinç çığlıkları atmadan edemezdik. Bu geminin Pağnik'te bulunması köyümüzün önemini bir kat daha artırıyordu.

Yaz ayları çabucak geçirdi. Yaz demek, kışa hazırlık yapmak demektir. Yani kışın yeneceklerin hemen tamamı kurutulur, pişirilir ve uygun koşullarda saklanırdı.

Nuriye ablam o kadar verici bir insandı ki; gerek Ağın ve köylerinden gerekse Murat'ı gemiyle geçerek köye gelen Çemişgezek köylülerini de ağırlar, ayrıca hazırladığı kışlık yiyeceklerden de torbalara doldurarak gönderirdi. Bazen Nuriye ablam evde yokken bile, bu insanlar her şeyin yerini bildiklerinden kendileri alır giderlerdi. O dönemde insanlar kardeş gibi bir lokma ekmeği bile bölüşürlerdi.

Nuriye ablamın bu özelliği hepimize daima örnek oldu, bizi hayata çok güzel hazırladı. Beni de diğer kardeşlerimden hiç ayırt etmediler ve evlendirdiler. Çoluk çocuğa kavuştuk, hatta torun sahibi olduk hepimiz.

Nuriye ablam bugün 90 yaşın üzerinde... Ama aynı asalet, aynı akıl-fikir, aynı vericilik, aynı birleştiricilik onda yine mevcut. Böyle bir insanın var olabileceğini düşünemiyorum bile, insanüstü biri... Onun tüm niceliklerini anlatmaya inanın ki kelimelerim yetmiyor. Beni melek kanatlarının altında bu günlere kadar getirdi. Hepimizin ona çok ihtiyacı var. Ona her zaman minnet ve şükran duyuyorum. Ona Allah'tan dertsiz, kedersiz, uzun ömürler diliyorum...

O benim ablam değil, o benim sevgili ANAM...

* * *

Sizlere bu yaşam hikâyesini; Pağnikli rahmetli Mehmet Karahan, namı diğer Polis Emi'nin eşi, annem Zeliha Karahan anlatıyor gibi aktarmaya çalıştım. Çünkü bu hikâye, birçok insana örnek olabilecek gerçek bir yaşam hikâyesi...

Ben, bu güzel insanın, anneannem Nuriye Doğan'ın gençlik yıllarını, yaşantısını, özlemlerini, sevinç ve tasalarını, annem Zeliha Karahan'dan bir masal tadında anlattığı bu anıları, hiç bıkmadan, usanmadan büyük bir dikkatle dinlerim. Ne kadar anlatsa yine o kadar dinlerim.

Çünkü bana göre bu yaşam hikâyesinde kocaman yürekler, sevgiler, şefkatler var... Çok daha fazla şeyler var!..

Bu niteliklere sahip bir eş ve anneye sahip oldukları için; rahmetli dedem Mehmet Doğan'a, dayım Ömer Nurettin Doğan'a, teyzelerim Nazmiye Ertürk, Aysel Arslan, Gülser Özdem ile annem Zeliha Karahan'a gıpta ediyor ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve onları çok, ama çok seviyorum.

AŞKIM CEREN'E

Suna BAYTAŞ

Âşık olmamıştım hiç hayatta
Olmuşum, çıktı karşıma yeni kayıta.

Bakıyorum yüzüne;
Kara gözleri, nokta burnu,
minik ağzına.

Yazıyorum şimdiden, bizim nesli
Hayat ağacına.

İki sene bana asa oldu,
Okullu olunca beni yasa boğdu.

Ben başka birini sevmedim
Seni sevdiğim kadar
Seninle mutluyum ölünceye kadar.

Evde herkesin gönlünü fetheden
İşte bu benim aşkım Ceren.

Verdim ona çok emek;
Yetiyor bana sevmek
İstiyorum bazen içime girsin
O sadece bana anneanne desin.

İnşallah görürüm büyüdüğünü;
Gelinlikle yürüdüğünü.

Çok şükür, bize seni verene;
İlk şiirim, ilk aşkım CEREN'E.

AMERİKALI

Dr. Mahmut ÖZCAN

Zorunlu göç insanları doğup büyüdükları topraklardan savurduğu için, ortak üretilen kültürel değerler de zamanla savruluyor. Herkesin hemfikir olduğu olgular ve kişiler, bir süre daha varlığını sürdürebiliyor dağılan insanlar arasında. Fakat farklı olanlar, yaşadıkları toplumla şu veya bu şekilde uzlaşmamış, aykırı düşmüş olanlar unutulmaya daha yakın...

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'ni son bir yıldır izlemeye çalışıyorum, o nedenle daha önceki sayılarında bu konudan söz edilip edilmediğini bilmiyorum. Yine de bu farklı, renkli ve yiğit kişi unutulmasın diye yazmak gerektiğini düşünüyorum.

Evet benim unutulmasın, tarihe bir not düşsün diye anlatmaya çalışacağım kişi; Pağnikli, Amerikalı Mehmet Amca.

Pağnikliler yüzüne karşı Mehmet Amca, gıyabında ise Amerikalı diye hitap ediyorlarmış ona. Büyük bir ihtimalle 1900'lü yılların başında çalışmak için Amerika'ya gitmiş. Orada dinsel inançları farklılaşmış ve Tanrıtanımazlığı (ateizm) benimsemiş. Döndüğünde yine ailesiyle birlikte Pağnik'te yaşamaya devam etmiş, Nazmi Yalçın'ın babası Mehmet Amca. İnançlarındaki değişiklik onu kimi zaman sıkıntıya sokmuş, kimi zaman da avantaj sağlamış. Örneğin herkes kıtlıktan kırılırken, o atı kesip kavurma yaparak bir kış yemiş.

Bir gün köyün ağası ve yandaşları kalabalık bir grup halinde, caminin önünde Amerikalı'ya saldırmışlar. Amerikalı tabancasını kullanarak çatışmış ve tek başına ağanın adamlarına karşı durmuş. O zaman Ağın nahiye olduğu için mahkeme yok, Keban'da mahkeme yapılıyor. Mahkemede hâkim Amerikalının meşru müdafaa yaptığını düşünmüş olmalı ki Amerikalıyı kurtarmak için sormuş:

- Bunlar sana toplu halde saldırınca, korkutmak için ateş ettin değil mi?

Amerikalı doğrulukta ısrarcı:

- Hayır hâkim bey, gözüne nişan aldım, fakat silahım tutukluk yaptı.

Bunun üzerine hâkim, "git tanık getir" der. Amerikalı köyden tanıklar bulur. Tanıklar Amerikalının lehine tanıklık yapacaklardır. Fakat mahkemeye gidince aleyhine tanıklık yaparlar. Bunun üzerine hâkim Amerikalıya sorar:

- Getirdiğin tanıklar bunlar mı?

- Hâkim bey, bunlar köydeyken böyle anlatmıyorlardı. Ben insan evladı zannettim. Ben ne bileyim bunlar o.... evladı!..

Yine bir gün Amerikalı Elazığ'a gitmek için yola çıkıyor. Yolda karşılaştığı biri soruyor:

- Mehmet Amca nereye gidiyorsun?

- Elazığ'a gidiyorum.

- Mehmet Amca de ki Allah izin verirse gidemem.

Amerikalı cebinden parasını çıkarıp:

- Param cebimde, kimsenin izni gerekmez.

Yolda arabanın lastiği patlamış ve Amerikalı gidemeden geri dönmüş. Yolda tekrar aynı kişiyi görmüş. Alayvari bir şekilde:

- Mehmet Amca hani Elazığ'a gidiyordun?

- Gidemedim, ama lastik izin vermediği için...

Son bir anısı daha var Amerikalının. (Bu yazdığım anıların hepsi birinci elden derlenmiştir. En küçük bir abartma veya değiştirme yoktur.) Farklılığının özeti sayılabilir.

Bir gün Amerikalı caminin kapısında durmuş, değeneğinin ucuyla kapıyı aralamış içeriye bakıyormuş. O sırada camiye giden birileri caminin kapısında ne yaptığını sormuşlar. Yanıtı kısaca ve keskin:

- İçerideki enayileri tesbit ediyorum evladım...

Evet, benim bildiklerim ve anlatacaklarım bu kadar. Eğer sizlerin Amerikalı ile ilgili bilginiz varsa ve paylaşırsanız sevinirim. Farklı kişilikler yaşamın güzel renkleridir. Onların unutulup gitmesine izin vermeyelim.

AKŞEMSETTİN SULTAN

Dt. Erhan ÇATALTAŞ

“Mehmet Şemsettin Bin Hamza (Şam 1389-Göynük 1459) Türk bilgin ve hekimi” diye anlatmaya başlar tarihçiler. Ve devam ederler: “Babasıyla birlikte Suriye’den gelerek Samsun’un Kavak ilçesine yerleştiler, tarihler 1396 yılını gösterirken...”

“Babası bir yıl sonra vefat edince Çorum’un Osmancık ilçesine göçüp Şeyh Bedrettin’den ders alarak müderris oldu. Tasavvufa yönelik Ankara’da Hacı Bayram-ı Veli’ye intisap ederek önce mollası, sonra halifesi oldu. Hacı Bayram’ın tavsiyesi ile Sultan Murat II tarafından Şehzade Mehmet II’ye (Fatih) hoca olarak Edirne’ye davet edildi. Fatih’i eğiten en önemli hoca oldu. Ve onunla birlikte İstanbul’un kuşatmasına katıldı. Fetihden sonra ilk müderrislik yaptığı yer olan Göynük’e döndü ve orada öldü...”

“Tıp alanında Türkçe Maddet-ül Hayat ve Kitabül-Tıb adlı iki; tasavvuf alanında da Arapça Hall-ül Müşkilat, Risalet-ül Nuriyye ve Makamat-ül Evliya adlı kitapları vardır.”

Diye bitirirler bu büyük hekim, eczacı, hoca, mutasavvıf âlimi.

Oysa tarihin arka sayfalarında kalan bir “AKŞEMSETTİN SULTAN” destanı vardır ki görünen âlem ile görünmeyen âlemi kaynaştırıp asırlardır dilden dile anlatıla gelmiştir.

Şimdi tarihin bu sayfalarını çevirip arka sayfalardaki Akşemsettin Sultan Efsanesi’ni okuyalım isterseniz.

Akşemsettin Sultan Şam’da doğmuştur. Babası Şeyh Hamza ona Mehmet Şemsettin adını verir. Şeyh Hamza dergâh kurup İslamı yaymak düşüncesi ile çocuk yaştaki Şemsettin’i de yanına alarak Diyâr-ı Rûm’a göçer, Samsun’un Kavak ilçesine yerleşirler. Lakin Şeyh Hamza’nın dergâh kurmaya gücü yetmeyince Şam’a dönmeye karar verir; verir de oğlunun iyi yeti-

şebilmesi için Ankara’daki keramet sahibi, tarikat pîri Hacı Bayram-ı Veli’nin dergâhına götürüp Hazreti Pîr’e teslim eder, eğitmesi için niyaz edip Şam’a döner.

Bir rivayete göre albinist olan Şemsettin’e sevgisinden dolayı “Ak” lakabını müşidi Hacı Bayram verir. Diğer bir rivayete göre, başka bir dergâhta bulunan Sivasslı “Kara Şemsettin” adındaki molladan ayırt edebilmek için “Ak” lakabı takılır.

Şemsettin Molla zekâsı, çalışkanlığı, azmi ve terbiyesi ile çok kısa zamanda müşidinin gözüne girer.

Bir sabah daha gün doğmadan ihtiyaç için bahçeye çıkar. Şeyhini bahçe kapısından çıkarırken görür. Merak edip takip eder ve görür ki şeyhi fırınları dolaşıp, para vermeden ekmek toplamaktadır. Bir süre takipten sonra şeyhini gözden kaybeder. Çok büyük üzüntü duyar. “Demek ki” der, “Şeyh para vermeden aldığı ekmeklerle bizi doyuruyor.” O üzüntü ile geri dönüp kimseye haber vermeden dergâhı terk eder. Şam’a dönmek için, demir asa gön çarık yola çıkar. Uğradığı yerlerde vaaz vere vere yol alır. Bir gece rüyasında kendisini görür. Boynunda demir bir halka, halkanın ucunda uzun bir zincir vardır. Zincirin öteki ucu müşidinin elindedir. Yaptığı hatanın farkına varan Şemsettin Molla derhal geri döner. Dergâha gelip kapının önünde kalır, içeri girmeye cesaret edemez; ta ki Hacı Bayram-ı Veli onu görüp de, “Gel içeri Akoğlan, nerede kaldıysan devam et,” diyene kadar.

Tekrar büyük bir şevkle çalışmaya başlar.

Günlerden bir gün Padişah Murat II, Hacı Bayram’ı ziyarete gelir. Yanında, ileride “Fatih” lakabını alacak Şehzade Mehmed Han da vardır. Padişahla, Hazreti Pîr sundurmada konuşmaya; Mehmed Han’la Akşemsettin de bahçede oynamaya başlar.

Sohbetin bir yerinde Hacı Bayram-ı Veli, “Padişahım” der, “Meramınız malumumuzdur. Cennetmekân dedeniz Beyazıt Han’la cennetmekân amcanız Musa Çelebi’nin izinden gidip Bizans’ı almak istersiz. Benden ruhsat ve icâzet almaya geldiğizi biliriz. Ferman sizindir amma Bizans’ın fethi şu senin şehzade ile şu benim Akoğlan’a müyesser olacaktır. Hak bilir.”

Gel zaman git zaman, Şemsettin Molla hem bedenem hem de ilmen gelişmiş, büyümüş, etrafa nur saçmaya başlamıştır. Hekimlik üzerine, eczacılık üzerine çok geniş bilgi sahibidir.

Kırlara çıktıkça otlar, bitkiler dile gelip, “Ben falanca hastalığa şifayım,” diyesiymiş. Gele gide o kadar ünlenmiş ki Lokman-ı Sani diye anılır olmuş.

Bir bayram arefesi günü önde Hazret-i Pîr Hacı Bayram-ı Veli, arkasında birkaç müridi ile tef ve nekkare çalıp ilahiler söyleyerek dergâhtan çıkarlar. Akşemsettin onlara sezdirmeden büyük bir merakla takip eder. Çarşıda hangi esnafın dükkânının önüne gelirse, esnaf O’na kese içinde bir miktar para verir. Şemsettin Molla bir anlam veremez ama, “Demek ki müşidim bu topladığı paralarla bizleri geçindiriyor.” diye büyük bir üzüntüye düşer. Gene kimseye haber vermeden Şam’a gitmek üzere dergâhı terk eder. Demir asa gön çarık vaaz vere vere yola koyulur koyulmasına da, Şam’a yaklaştıkça yüreğinin kızgın maşalarla dağlandığını fark eder.

Gecelerden bir gece, yarı uyanık rüyasında Peygamberimizi S.A.V. görür: Eliyle dergâhı göstermektedir. Şemsettin Molla gene büyük bir hata yaptığının farkına varır. Sabahı beklemekten yola koyulur. Mevsim yaz, zaman hasat zamanıdır. Müşidini ve müritlerini Solfasol köyünde, Pîr aşkına ilahiler söyleyerek, köylünün ekini biçerken bulur. Bulur ama Hacı Bayram Veli, Akşemsettin’i görmezden gelir. Öğlen yemek vakti gelince Hazret-i Pîr müritlerine yemeklerini eliyle dağıtır. Gülbank çekip yemeğe otururlar, Akşemsettin’le kimse ilgilenmez. Yemek bitince, Hazret-i Pîr artıkları köyün köpeklerinin yemesi için yal kabına boşaltır. Akşem-

settin hiç çekinmeden, köpeklerin yal kabındaki yiyecekleri köpeklerle beraber yemeye başlar. Müşidi yumuşar, “Gel Akoğlan gel, gene gönümü çaldın, kaldığın yerden devam et.” deyip dergâha döndürür.

Öğrenir ki, müşidi her gece fırınlardan topladığı ekmeği, evinde ekmeği bile bulunmayan fukaranın kapısına; arefe günü topladığı paraları da ‘bayrama borçlu girmesin’ diye borcu olanların penceresine kimse görmeden bırakmış.

Geçen zaman içerisinde Mehemmet Han da büyüüp serpilmiştir. Aynı zamanda Veliyullah da olan babası Sultan Murat Han, onu Manisa’ya Sancak Bey’i olarak yollamaya karar verir. Yetiştirilmesi için de zamanın en ileri gelen bilginlerini hoca olarak yanına vermeye karar verir. Mehemmet Han’ın bir tek isteği vardır: Akşemsettin.

Sultan Murat Han artık yorulmuştur. İnzivaya çekilip Hak yoluna zikir etmek ister. Günlerden bir gün devlet erkânı’nı toplar. Şehzade Mehemmet Han’la Divân’a gelir ve, “Kendi hoşnutluğumla taç ve tahtımı oğlum Mehemmet Han’a terk ettim, kendiyeye biat eylen” deyip Manisa’da inzivaya çekilir. Bunu fırsat belleyen Macarlar büyük bir orduyla Osmanlı’yı Avrupa’dan atmak için Tuna’yı geçip Varna’ya dayanır. Devlet erkânı ve Mehemmet Hân telaş içinde Sultan Murat’a haber yollayıp ordunun başına geçmesini ister. Sultan Murat gelmek istemez. Bunun üzerine Mehemmet Han’la, Akşemsettin, Murat Han’a bir mektup yazar. “Eğer padişahsanız hemen teşrif edip küffarın hücumunu defetmeniz vaciptir. Yok, eğer biz padişah isek emrimize itaat eylemeniz lazımdır.” Sultan Murat önce Varna’da sonra Kosova’da Macarları yenip perişan ettikten sonra tekrar Manisa’da inzivaya çekilir.

Artık sıra Hacı Bayram Veli’nin kerametine; bin yıllık köhnemiş, çıbanbaşı Bizans’ın fethine gelmiştir. Edirne’den hareket eden ordu ve o zamana kadar dökülen en büyük top 1453 Nisanının beşinci günü Perşembe sabahı surların önüne gelir. Kuşatma başlar.

Mehmet Han başarıya ulaşmanın maddi olduğu kadar manevi güce de dayandığını bildiğinden, şeyhleri, ermişleri, bilim adamlarını da kuşatmaya çağırır.

Hocası Akşemsettin hep yanında, savaş meclisinde ve karargâhtadır. Ancak günler geçtiği halde, fetih bir türlü gerçekleşmez. Genç padişah sabırsızlanır. Akşemsettin'e fethin ne zaman olacağını her sorduğunda aldığı cevap hep aynıdır, "Padişahım acele etme, her şeyin bir zamanı var."

Bir gün Hakan'ın çadırında Harp Meclisi toplantı halindedir. Akşemsettin secdeye kapanır, selam verir ve padişah'a döner, "Müjdelersun padişahım, fetih müyesser oldu," der. O anda surlardan dalga dalga salâ sesleri yükselir. Ordu açılan gedikten Bizans'a akmaktadır.

Padişah kır atının üzerinde; bir yanında Vezir-Şair Bursalı Ahmet Paşa, diğer yanında Hocası Akşemsettin şehre girmeye hazırlanır. Padişah, Ahmet Paşa'ya dönüp, "Benim bu Pîr'e saygım iradem üstündedir." der. "Yanında heyecanlanırım, ellerim titrer. Halbuki öteki şeyhler, benim yanımda heyecanlanır, elleri titrer. Aralarındaki fark budur."

Bir çağı kapatıp bir çağı açan, bin yıllık bir imparatorluğu yıkıp "Fatih" adını alan Mehmet Han ordusu ile İstanbul'a girmektedir. Onları selamlayan mağluplar Akşemsettin'i padişah sanıp ellerindeki çiçekleri ona uzatırlar. Ama o kalabalığa, "Sultan Mehmet O'dur, O'na gidin," der. Muzaffer hükümdar gülümseyerek, "O'na gidiniz. Evet, Sultan Mehmet Han benim, ama O benim hocamdır," der.

Genç padişahın hocasından bir isteği vardır. Arap kuşatması sırasında şehid olan Peygamberimiz S.A.V.'in sancaktarı Ebu Eyyup Ensari'nin kabrinin bulunması... Akşemsettin Sultan her zamanki sakinliği ile, "Acele etme Sultanım, her şeyin zamanı var." demektedir.

Bir gece yarısı öğrencisini uyandırır, "Haydi Sultanım, atlan gidiyoruz," der. Muhafızlarla birlikte, Akşemsettin önde, Mehmet Han arka-

da Edirnekapısı'ndan dışarı çıkıp ormana girerler. Sabah ezan sesleri gelirken bir yerde durur Şeyh Hazretleri. Seccadesini serip iki rekât namaz kılar. Gözyaşları ile niyaz ettikten sonra, seccadesini toplayıp, serdiği yeri gösterir ve kazmalarını ister. Önce üzerinde 'Ebu Eyyup El-Ensari' yazılı mermer bir lahit kapağı çıkar. Kapak kaldırıldığında geçen çok uzun zamana rağmen cesedin hiç bozulmadığı görülür. Göğsünde Peygamberimiz S.A.V.'in hediye ettiği yüzük ve Eyüp Sultan'ın mührü vardır. Kabir dualarla tekrar kapatılır ve Fatih'in emri ile bir türbe ve cami yapılır. İstanbul'da inşa edilen ilk cami budur.

Gel zaman git zaman Fatih, Sultan Hocasına haber üstüne haber yollayıp kendisini de 'Halvetine alıp irşat etmesini' ister. Hocası hiç cevap vermez. Bir akşam Fatih, Hocasının odasına girer. Akşemsettin Sultan uzandığı yerden doğrulmaz. Sadece elini uzatıp öpmesini ister. Fatih, Hocasından kendisini irşat etmesini isteyince de, "Senin salık (sufilik yoluna girmen) değil, malik (mülkün sahibi) olman gerekir." der.

Cevaba üzülen Fatih, odadan çıkıp şair Ahmet Paşa'ya dertlenir, "Hoca bize kıyam etmedi." Şair Paşa'nın cevabı Fatih'i kendine getirir, "Senden önceki hükümdarların hiçbirine nasip olmayan devlet sana nasip oldu. Sende gurur ve kibir hâsıl olmasın diye bu muameleyi reva görmüştür" der.

Hocanın içi rahattır artık. Uzlete çekilip Hak yoluna daha fazla baş koymak için Göynük'e göçer. Müderrisliğe başlar. Hünkârın gönderdiği hediyelerin bir kuruşuna bile el sürmeyip hayır işlerinde kullanır. 1459'da Hakka kavuşur.

Mütevazı türbesi, Göynük'te Yıldırım Beyazıt'ın oğlu Süleyman Çelebi'nin yaptırdığı caminin yanındadır.

Göynük'ten geçerseniz türbenin üstünde şu yazıyı görürsünüz:

*"Kara gün dostu imiş Fatih'in Akşemsettin
Ki yüzünden lemaen eyledi fethi mübin."*

HARPUT'TAN ANILAR

Niyazi Yıldırım GENÇOSMANOĞLU

Bir türkü tutturdum Kayabaşı'nda
Deli gönlümce hoyrattan...
Kövenk yollarında kaldı gözlerim,
Bülbüller şakıdı gül dallarında,
Yeşilbaş ördekler uçtu Murat'tan.

Bir türkü tutturdum Kayabaşı'nda,
Keklik sürüleri Han Yokuşu'nda...
Gider Meteris'e ağam, çifte omzunda,
Güllü, elinde aynası, sürmeler gözlerini;
Bir maya duyulur Buzluk'tan...

“Çık ayvana, bak yıldızın merdine;
Ben de düştüm bir güzelin derdine...”

Bir türkü tutturdum Kayabaşı'nda,
Deli gönlümce hoyrattan...
Saray yolunda giden kız açtı yüzünü:
“Al almayı, benden al...”

Di gel de geç, yıkılası Harput'tan.

Bir türkü tutturdum Kayabaşı'nda
Hey... hey... ler yükseldi Kale'den.
“Meyhaneler kapısı bahtım gibi kapansın...”
“Sensin beni kul eden...”

Bir türkü tutturdum Kayabaşı'nda,
Ezan sesi gelir Sarayhatun'dan...
Yerle gök arası bir kutlu hazda,
Vecd içinde türbeler,
Kamu ervah namazda...

BOYACI

M. Cavit ALPASLAN

Dışarıda müthiş bir ayaz var. Kar ince ince yağıyor. Televizyonda hava durumu anlatılıyor. ‘Ankara’da kar yağışı devam edecek; sıcaklık gece eksi on üç, gündüz eksi beş derece olacak...’ Pencereden dışarıya bakıyorum. Yerler kar tutmuş. Kuşlar bahçedeki yabaneriğinin meyveleriyle karınlarını doyurmaya çalışıyorlar.

Bugün hafta başı; soğuğa rağmen kararlıyım, dışarı çıkacağım. Öğretmenler Lokali’ndeki arkadaşlarımızla ulusal konuları tartışıp, fikir jimnastiği yapacağız.

Tıraşımı oldum, sıkıca giyindim; şapkam, eldivenlerim ve el çantam tamam.

Sokaktayım, kar ince ince yağmaya devam ediyor. Yenimahalle metro istasyonuna doğru ağır ağır yürüyorum.

Genç bir kadın, beş altı yaşındaki oğlunu sıkı sıkı giydirmiş, balkonda kuşlara yem atıyor. Güvercinler çocuğun elindeki yiyecekleri kanat çırparak paylaşıyorlar. Çocuk kıkır kıkır gülerken, başındaki kırmızı kukuletasının püskülü sallanıyor. Şimdi de o, eldivenli elleriyle annesine kartopu atıyor. Anne ve çocuk sarmaş dolaş... Ne güzel manzara!

Anne, sevgiyle çocuğu kolları arasında içeri götürüyor.

Metrodayım. Metro oldukça kalabalık... Üniversite öğrencileri, kadınlar, erkekler... Oturanlar kitaplarını okuyor. Bir kısım genç ayakta, sessiz sessiz tartışıyorlar. Türbanlı kızlar da var, topuklarını kapatan pahalı manto ve giysileriyle. Somurtkanlar, sanki birilerine kızıyorlar!.. İçimden diyorum ki; bunlar da diğerleri gibi neşeli olsalar.

Gençlerin biri yerini veriyor. Ona gülümseyerek teşekkür ediyorum.

* * *

Kızılay son durakta indim. Yürüyen merdivenlerden Sakarya Caddesine çıktım. Soğuktan

ve kardan etkilenmemek için omuzlarımı kısmış yürüyorum. Sol tarafımda, eski Küçük Sahne’nin bulunduğu yerdeki inşaatın paravanlarına yaslanmış küçücük bir çocuk, kendi gibi küçücük boya sandığının başında oturuyor. Onu geçtim, birkaç adım sonra bu acıklı manzarayı algıladım. Geri döndüm, çocuğun sandığına ayağımı uzattım. Çocuk mosmor olmuş yüzü ve yaşlı gözleriyle bana baktı. Ağlamıyordu. Benim de gözlerim yaşlıydı. Ben de ağlamıyordum.

Eksi beş derecelik soğuktu, gözlerimizden yaş akıtan. Çocuğun minnacık elleri soğuktan büzülmüş, fırçayı tutamıyordu:

- Bırak fırçayı, ayakkabılarımı sil, dedim. Onu da yapamadı. Konuşmaya başladık:

- Adın ne senin?

- Mustafa.

- Kaçınıcı sınıftasın?

- Ama ben altı yaşındayım. Okula almadılar!

- Nerede oturuyorsun?

- Hüseyin Gazi’de.

Babası sakatmış, Kastamonuluymuş, eve ekmek alacakmış...

İşte o an gözyaşlarımı tutamadım. Balkonda annesiyle kartopu oynayan, kuşlara yem veren çocuk da tahminen onun yaşındaydı. Altı yaşındaki Mustafa, omuzlarındaki bu ağır yük ve beyindeki bu kaygıyla ne yapacaktı?

BENİ DUYUYOR MUSUNUZ?

Mustafa, ana kucağında veya anaokulunda sıcak odalarda şarkı söyleyip masal dinlemesi gerekirken, sokakta tir tir titreyerek evine ekmek götürmeye çalışıyordu.

BU ÜLKEYİ YÖNETENLER, ULUSAL GELİRİMİZ YEDİ BİN DOLARLARA ULAŞTI DİYENLER!.. ALTI YAŞINDAKİ MUSTAFALARI GÖRÜYOR MUSUNUZ? ONLARI ANLIYOR MUSUNUZ?

ÖĞRETMEN HALİM ÖZKUL'DAN ANILAR

Mehmet BEYDEMİR

Ağın İlkokulu dördüncü sınıfta Halim Amca öğretmenim idi. Yıl 1944... Halim Amca'yı benim kadar Ağınlılar da bilirler. Rahmetli, bağ ve bahçe işlerine meraklı olduğu kadar tavukçuluğa da çok meraklıydı. Uzungil Mahallesi'ndeki evlerinin karşısında eski bir evleri daha vardı. Orasını tavuklara tahsis etmişti.

Güzel cins tavuklar besler, boş günlerini onlarla geçirirdi. Bir gün kapının altındaki delikten tilki içeri girip tavukların birçoğunu boğmuş. Sabahleyin bu durumu gören Halim Amca hırsından ne yapacağını bilmez hale gelmiş. Zaten asabi mizaçlı olduğunu hepimiz biliriz.

Daha okullar açılmamıştı. Geldi, bana durumu izahla, yapacağım iş hususunda talimat verdi. Böğürtlen Deresi'nde ne kadar tilki görürsem vuracağımı ve her tilki başına beş lira vereceğini söyledi. Zaten benim bütün işim av peşinde koşmak olduğu için bunu memnuniyetle kabullendim. Birkaç gün Böğürtlen Deresi'ne gittimse de tilkilerden hiçbirisine rastlayamadım.

Bir sabah Osman tepesinde evcik beklerken tilkinin biri çıkageldi. Benim beklediğim an gelmişti. Bizim Halim Amcanın tilkisi diye vurdum tilkiyi. Aldım doğru kendisine götürdüm, iyi bir neşelendi. Ölmüş tilkiye birkaç kere vurduktan sonra benim beş lirayı verdi. Yine sıkı sıkı tembih etti. "Kaç tane vurursan getir" diye. Lakin bu tilkiyi nerede vurdum diye de sormadı, sorsa idi Böğürtlen Deresi'nde vurdum diyecektim. Tilki ya, nerenin olursa olsun!

İşin güldürücü tarafı, esasen bundan sonra başlıyor... Hatırimda kaldığına göre ilkbaharın son aylarında idi. Bu sefer de Andirili Dabakçı Rıza'nın köpeği birkaç tane tavuklarını tutmuş. Okula gelen Halim Amca, ilk olarak beni öğretmen odasına çağırttı ve durumu yine anlattı. Gidip o köpeği Andiri'de vuracağımı ve bu işe karşılık; bir kilo saçma, yarım kilo barut vereceğini vaat etti. Her ne kadar vurayım dedimse de vurmam taraftarı değildim. Kendisine bunu yapamam diyemedim. Aradan birkaç gün geç-

HALİM ÖZKUL

ti, ne yaptın diye sordu? Birkaç iş bahane ederek gitmeye fırsat bulamadığımı söyledim. Bu durum birkaç sefer daha tekerrür etti. Halim Amca bu arada barut, saçmayı artırmayı da ihmal etmiyordu.

Nihayet benden ümidini kesmiş olacak ki peşimi bıraktı. Babalarından kalma güzel bir dolma çifteleri vardı. O tüfeği Çobangil'in Kemal'e veriyor. Barut, saçma da verip, "Tüfeği doldur git, Andiri'de Rıza'nın dabakhanesinin önünde yatıyordur, o köpeği vur gel" diyor. Ey

Kemal, hayatında tüfek doldurmasını görmemiş, ne yapsın! Tutuyor tüfeğin iki gözünü de dolduruyor, ama iki göze koyacağı doluyu bir göze doldurmaz mı. Tüfek doldu, doldu ya, iş kaldı köpeği vurmaya. Kemal gidiyor dabakhanenin yanına, bağın duvarına tüfeği sürüp, iyi bir nişan alıp tetiği çekiyor. Lakin Kemal yarım saat sonra uykudan uyanır gibi uyanıyor. "Yahu ben neredeyim, burası neresi acaba?" diye düşünüyor. Sağına soluna baktıktan sonra, tüfeği biraz ilerisinde görünce nerede olduğunu hatırlıyor. Gidip tüfeği yerden alıyor ki ne görsün. Tüfeğin sağ gözü yirmi santim kadar parçalanmış, çakmaklar bir tarafa gitmiş. Bunları toplayıp mendilinin içine çıkarıyor, doğru Halim Amcaya gelip tüfeği ve çıkını verip buyur ediyor. Halim Amca şöyle bir bakıp, "Bu ne Kemal!" diyor. Tabii küfür gırla gidiyor. Kemal olanları süt dökmüş kedi gibi anlatıyor, şöyle yaptım, böyle yaptım diye...

Soruyor Halim Amca, "Köpek ne oldu, vurdun mu?" diye. Kemal, "Vallahi bilmem, benim yarım saat sonra aklım başıma geldi, görünürde köpek möpek yoktu" diyor. "Haydi geçmiş olsun, iyi ki sana bir şey olmadı" diyerek Kemal'i gönderiyor Halim Amca.

Bir gün sonra tüfeği alıp babamın yanına geliyor. "Çece bak, Mehmet'in yüzünden oldu, bunu ne yapıyorsan yap" diyor. (Babamla Halim Amca birbirlerine Çece diye hitap ederlerdi.) Ve böylece Kemal'in köpek vurması da sona eriyor.

Tanrı'dan, sayın hocama rahmetler diliyorum.

ANIT HOCAYI ANDIK

Av. Turgut İNAL

İzmir Karşıyaka Lisesi'ndeiz. Öğretmenlerle Anıt Hoca Hilmi Ziya Apak'ı yaşıyoruz. Karşıyaka, Anadolu'nun en batısında uygarlığa ve çağdaşlığa en yakın, yaşamı, sanatı, kültürü ve siyasal rüştü çok yüksek bir ilçemizdir.

Karşıyaka'ya ilçemiz demeye hiç dilim varmıyor. Burası Anadolu'nun önde, en önde, birçok ilimizin de üstünde ve ötesinde bir ilçemizdir. Karşıyaka Lisesi de aynı özellikleri taşımaktadır. Lisede sanat, edebiyat, kültür, spor ve yaşayış seviyesi doruk noktadadır, imrenilecek ve öncü bir lisedir. Bu lisenin kuruluşunun ve gelişmesinin büyük taşlarını hocaların hocası, Anıt Hoca, Efsane Hoca, Ağınlı Hilmi Ziya Apak atmıştır. Böyle bir günde Hocamız Hilmi Ziya Apak'ı yaşarken, dileriz Karşıyaka Lisesi'nin Karşıyaka Üniversitesi haline döneceği günler yakın olsun.

Gerçeğe Hiç de Uzak Değil

Sevgili öğrenciler, değerli veliler, Karşıyaka Lisesi'nin saygın hocaları; hep beraber, süratle, Karşıyaka Lisesi'ni Karşıyaka Üniversitesi haline getiriniz. Bu çok geç kalınmış olayı hemen tahakkuk ettirtiniz. Şimdi Karşıyaka Lisesi'nin tabelasını indirsek, onun yerine Karşıyaka Üniversitesi tabelasını taktırsak ve litemizin müdüründen öğretmenlerine ve hatta öğrencilerine kadar hemen; müdürün makamını rektörlüğe, diğer yöneticilerin makamlarını da rektör yardımcılara, dekanlara çevirsek, öğretmenlerimize de eğitim seviyelerine göre profesör, doçent unvanları taksak, karşımızda bulunan bu pırıl pırıl öğrencileri de Karşıyaka Üniversite'nin çeşitli fakültelerine dağılmış öğrencileri olarak görsek, inanın bu senaryo gerçekten hiç uzak olmayacaktır. Üniversite seviyesine en yakın ve üniversite ile birleşmiş lisedir Karşıyaka Lisesi.

Bu lisede 60 - 70 yıl önce yaşamış, liseyi kurmuş, Milli Eğitimin ve Halk Eğitiminin bütün çalışmalarını Karşıyaka ve İzmir'e yaymış, İkinci Dünya Harbi'nin en sıkıntılı yıllarında İzmir halkı ile bütünleşmiş, derde deva olmuş. İzmir'i örgütlemiş, İzmir'in moralini çok yükseklerde tutmuş, hocaların hocası unvanını alan Hilmi Ziya Apak'ın öğretmenler gününde anılmasındaki isabetiniz nedeniyle sizleri kutlarım. Ona verilebilecek en büyük armağan, uzun yıllar İzmir Muallimler

Birliği başkanlığını yaptığı bu ilde, böyle saygıyla anılmasıdır.

Hepinizi Kutluyorum

Karşıyaka Lisesi'nin değerli öğretmenleri, yöneticileri, öğrencileri; okulunuzun bahçesinde büstünü gördüğünüz, her gün önünden geçtiğiniz, bu liseden ayrılmış 58 yıl olmuş bir müdürünüzü ve bir öğretmeni-nizi anmanız nedeniyle sizi kutlarım. Artık anmalar, anma toplantıları tarihe geçmiş, unutulmuşken, burada bulunanların yüzde doksanın henüz doğmadığı bir zamanda aramızdan ayrılan bir fani hoca için anma töreni düzenlediğiniz için sizi kutlarım.

Karşıyaka Lisesi'nin Sayın Müdürü İlyas Babayiğit ile Kurucu Vakıf Başkanı Necdet Türetken, Lemi Yerli, vakıfta görevli çalışanları, Karşıyaka Lisesi ve Hilmi Ziya Apak konusunda etkin çalışmalarını gördüğüm eğitimci ve yazar Yücel İzmirli'yi, Apak Hoca'nın değerli bilim adamı oğlu Prof. Dr. Reşat Apak'ı ve litemizin değerli öğretmenlerini, velilerini, öğrencilerini ve yöneticilerini sevgi, saygı ve büyük takdirle kutlarım.

Eğitimle Bütünleştiler.

Hilmi Ziya Apak'ın en çok sevdiği meslek öğretmenlikti. Bir daha doğsa öğretmen olmak isterdi. Eşi öğretmen, oğlu Prof. Dr. Reşat Apak öğretmen, gelini öğretim üyeliği yapmıştır. Öğretmenlikle bütünleşen, öğretmenlikle kaynaşan, çağdaş Türkiye'ye, çağdaş ülkemize, demokrasimize yakışan Hilmi Ziya Apak, yaşamında bugün dahi yerine getiremediğimiz yasaklı birçok konuları ve eğitimi bundan elli altmış yıl önce müdürlük yapmış olduğu illerde uygulamıştı. Hocamız Hilmi Ziya Apak; yürekli, gözü pek, halkçı, sanatla bütünleşmiş, milliyetçiliği ana düsturu olmuş, eğitim yaşamında ortaokullar, liseler kurmuş, lise binaları yaptırmış, şehrin halkıyla bütünleşmiş ve o halkın lideri olmuş bir eğitimcidir.

Karşıyakalılar, sizinle iftihar ediyoruz. Onur duyuyoruz. Aranızdan 60 küsur yıl önce ayrılan bir eğitimciyi, lisenizin kurucusunu büyük bir şevkle, mutlulukla anıyorsunuz. Bu ne güzel olaydır. Bu ne güzel duygudur. Sizler bizlere imrenilecek bir olay yaşıyorsunuz.

Karşıyaka Üniversitesi'nin açılışında sizlerle bulunmak, ilk dersi verenler arasında yer almak umuduyula içten sevgilerimi, derin saygılarımı sunarım.

BANA ÇOCUKLUĞUMU ANLAT ANNE

Fatma Yaşar ÇAKAR

Sıcak Akdeniz ülkesinde
Çok genç anneyle kızı yaşardı
Şirin bir yuvada.

Geceleri sarı ışıklar taşırdı
Pencerelerinden sokağa
Duyulurdu annenin
Ninni söyleyen ince sesi
Uçar kaybolurdu
Gecenin karanlığında
Küçük kız tatlı rüyalarla
Dalardı uykuya.

Sıcak Akdeniz ülkesinde
Çok genç anneyle küçük kızı
Yaşardı şirin bir yuvada.

MAVİ DENİZ

Ömer Nail UYANIK

Mavi deniz;
Ne kadar sakin ve sessiz,
Belli ki hiç kimseye bağlanmamış,
Ya benim kalbim;
Fırtınalar kopuyor kıran kırana.

Mavi deniz;
Ne kadar parlak ve engebesiz,
Hiç zorluk yaşamamış anlaşılın,
Ya benim hayatım;
Taşlı, dikenli yollarda yürüdüm hep.

Mavi deniz;
Ne kadar keyifli ve kaygısız,
Hiç ayrılık acısı tatmamış gibi,
Ya benim kalbim;
Ayrılık ateşiyle yanıyor alev alev.

YAŞAR ÇAVUŞ

Mehmet GÜNER

Eski Osmanlı yönetiminde vatandaşların lakapları vardı. Hankendi’de olanların bazılarını söylesem hoşunuza gider. Yılkırkanlar, Billogiller, Bokubüyükler, Sitegiller gibi...

Yaşar Çavuş da Yılkırkanlar ailesine bağlıdır ki, köyde bu aile çalışkanlıkları ve tutumlulukları ile ünlüdürler. Bunun yanında Yurtbatıran, Boğazıbüyük, İdris Bey de vardır.

Yaşar Çavuş’un ailesine dışten ve işten artıran da derler. Bu adamlar bileklerinin zoru ile alın terlerini birleştirir, kendilerini idare edecek tarla, bağ satın alırlar.

Yaşar Çavuş’un babası Bekir Çavuş, genç yaşta satlıcandan öldü. Halk arasında zatürre hastalığına satlıcan denir. Yetim büyüyen Yaşar Çavuş bir civelek çocuğuydu. Malı yok, mülkü yoktu, sadece küçük yaşta hizmetkârlık yapıp geçimini sağlaması gerekiyordu.

Köyde yaşa göre iş çeşitleri vardır. Küçük çocuklar, kendi evinin kuzularıyla başkalarının kuzularını hak karşılığında otlatırlar. Aldıkları karşılığa kuzucu hakkı denir. En çok 20 kğ. buğday demek olan bir urupla, seksen kilo demek olan bir kile arasında değişir. Yaşar Çavuş da önce kuzu çobanlığı, sonra çiftçi, daha sonra da büyük hizmetkârlıklara terfi etti. Çiftçilik, sığır otlatmadan bir-iki yıl sonra kavuşulacak bir mertebedir. Senenin buğday fiyatlarına göre değişir. Çiftçinin, ağasının yanında yapacağı işler hemen hemen bellidir.

Nisan’ın 10’u dedi mi öküzleri köy önlerindeki tarlalarda çifte koşar, onların hamını

çıkartır. Bundan sonra bahar tohumları ekilir. Arpa, burçak, culbant, fiğ gibi hayvan yemlerine köy halkı bahar tohumları der. Bundan sonra buğdayların yerlerini sürmeye sıra gelir ki, buna aktarma denir.

Yaşar Çavuş ilk çiftliğini Mıtıgil’in yanında yapmıştı. Mıtı Bekir, ona bazı teklifler yaptı. Martta başlayacak, aralıkta bitecek, bu zaman içindeki hizmetkârlığının karşılığına; 5 kile buğday, yarım kile arpa, bir urup mercimek, bir batman pamuk, iki çift yemeni verecekti. Yaşar Çavuş bu teklifleri kabul etti. Ağasının yanına geldi. İlk günlerde şafakla beraber pek uyanamadı. Ama ağası geniş adamdı. Yaşar Çavuş’a hiç kızmazdı. Görevini dikkatle yapan Çavuş, öğleden sonra tarladan döndü mü mayıs sepetini direğe asar, kürekle mayıs doldurur, altına girer çalışır çabalar, bir türlü kendini alamazdı. Bu defa da geri boşaltır, arkalayıp götürür, Kehriz’in başına dökerdi. Bazı günler öğleden sonra öküzleri çayıra götürür, akşam üzeri dönerken; uzun labutlu masayı omzundan geriye doğru sarkıtıp, köy kızlarına delikanlı olduğunu anlatmaya çalışırdı.

Yaşar Çavuş’un huyundan Mıtı Bekir çok memnundu. Ertesi yıl onu yine hizmetkâr tuttu. Hakkını da iki misline çıkardı. Köyde, Yaşar Çavuş’un eşleri adeta ona heveslendiler.

Bir gün evde sabah çorbasını içerken, karakoldan; Harput Vilâyetinin, Hankendi bucağı merkezinden, Bekir Çavuşoğlu, Yaşar Çavuş diye askere çağrı kâğıdı geldi. Balkan Savaşı, Yaşar Çavuş’u yurdunu savunmaya

çağırıyordu. Bu haber, anasının gözlerini doldurdu. Kaşığı elinden düşürdü, iki gözünü iki çeşme yaptı. Aradan iki gün daha geçti, karakoldan bir çağrı daha! Bu da, Yaşar Çavuş'un kardeşi Hüseyin Çavuş'undu.

Anaları yavrularına çok ağladı. İki Çavuşların yol ekmekleri yapıldı. İki çift çorap, iki bez tuman, iki yün kazak, iki mintan torbalarına koyuldu. Tandırda yapılmış top ekmekleri ile içli köfteleri de torbalarına yerleştirildi. Bu arada Balkan Savaşı'na gidecek olanların künyeleri sökün vermeye başladı.

Harpüt Askerlik Şubesine iki kardeş teslim olup, Edirne'nin yolunu tuttular. Cepheye ulaştılar. Aslanlar gibi dövüştüler. Eve dönmeden I. Dünya Savaşı'na gittiler. Hüseyin Çavuş Yemen'e, Yaşar Çavuş da Erzurum'a, Kâzım Karabekir'in yanına gitti. Altı yıl durmadan cephe değiştirdi. Yurdunun istediği her şeyi yaptı.

* * *

Bir gün Hankendi'nde, Bakkal Ömer Efendinin dükkânının önünde oturmuşuz. Yaşar Çavuş da sırtını dut ağacına yaslamış. O tatlı ve gülen gözleriyle bir anısını şöyle anlattı:

- Vakit geceyarısı. Cephe soğuk. Yerde bir buçuk metre kar var. Pasinler'den esen o keskin kış rüzgârları ustura gibi insanın kulağını kesiyor. Düşman topçusu başladı zor etmeye. Bölüğün üç adet topu var. İki tane derinin içinde, biri de taaa tepede. Düşman topları 10 dakikada bir beş tane birden gülle patlatıyor. Açız. Ekmek yok. Yemek yok. Dizlerimizin bağı kırılmış. Ayağımızda çarık, bacağımızda kır şalvar. Kalktık top başına. Birkaç gülle atıp düşmanı susturduk, dedi. Gözyaşları kalburdan su elenir gibi dökül-

meye başladı. Tabakasını çıkardı. Kapağını açtı bir sigara sardı. Hey gidi günler, heyyy! dedi.

- Koca bayağıyitler, bu vatan böyle kurtarıldı. Hele Çanakkale nice babacanları yedi, dedi. Dinleyicilerden Lütfi Oğan:

- Çavuş, Atatürk nasıldı orada? deyince:

- O'nu anlatmaya can mı dayanır? O'nu ne sizin tarifleriniz, ne de benim sözlerim anlatamaz. Her zaman aramızda şöyle konuşurduk: "O'na kurşun batmaz."

* * *

Cumhuriyet Devrinin o heyecanlı günlerinde eli iş tuttuğu için Yaşar Çavuş az-çok karnını doyurdu. Yaşı ilerledi, el işini ağır yapar oldu. Kimse onu köyde, bağ gözüne, bağ budamaya, tarla sulamaya, buğday biçmeye, kuyu işlerine çağırmadı. Oturduğu köyde bir karış tarlası, bağı, sebze ekecek yeri bile yoktu. Gazeteler Toprak Reformu'nu yazdıkları vakit, Yaşar Çavuş;

- Demek benim de Kökükısa'da, Derebaşı'nda bir parça tarlam olacak.

Günler geldi, yıllar geçti, hasta olup yatağa düşen Yaşar Çavuş, vücudunu gezdirdiği günlerde köy muhtarının yardımı ile köyün danalarını otlattı, yaydı. Sonra böbreklerinden çok çekti. Toprak bir damda komşularının verdiği fitre ile yaşadı. Gençliğini verdiği vatani, onun karnını bile doyumadı.

Yaşar Çavuş'un oğulları evlendi, kızları gelin oldu. Torunları da evlendi. 27 Mayıs sabahı radyolar Cemal Paşa'nın sesini duyururken, Yaşar Çavuş'un torunları Cemal Paşa'nın ağzından Toprak Reformu'nu duydukları vakit, Adana'nın bir köşesine yerleşmişlerdi.

Ama onlar da bunu göremediler. Bakalım kimler görecektir!...

HAYATTAN İLGİNÇ KESİTLER

Feyzullah ARSLAN

* Aynı turizm şirketine ait iki otobüs yolda karşılaştı. Şoförler ellerini bırakıp birbirlerini selamladı. 12 kişi öldü.

* İki odayı tek oda yapmak isteyen ev sahibi işi abarttı. Tek duvar için kazma yerine dinamit kullandı, mahalleyi havaya uçurdu, kendisi de yaralandı.

* Anne, yağmur girmemesi için bacayı tıkadı. Sobadan çıkan karbonmonoksit gazı evi doldurdu. Anne ve oğlu öldü, 3 çocuk komaya girdi.

* Asabi çoban, ot yemeyen koyunu tüfeğinin dipçeğiyle dövmeye başladı. Tüfek ateş aldı, çoban öldü.

* Acemi avcı ihtiyaç molası verdi. Tüfeği bacaklarının arasına kısıtırıp tuvaletini yapmak istedi. O sırada köpeği kucağına atladi, tetiğe dokundu. Avcı çenesinden giren fişekle öldü.

* Tarlada otlayan 2 koyun, bir evin önündeki inşaat kumunu dağıttı. Koyun sahibi aile ile kum sahibi aile birbirine girdi. İki aileden 5 kişi öldü.

* Şaşkın köylü evinin terasındaki kömürlükte buzağı beslemeye başladı. Buzağı büyüdü. 250 kiloluk inek oldu. Odaya sığmayan inek, 3 katlı evden vinçle indirildi.

* Karadenizli iki kardeş, çatıdaki hurdaları satmak istedi. Ağabey çatıya çıktı, demir yığınlarını aşağıdaki kardeşine atmaya başladı. Kardeşi hepsini tuttu, biri hariç: buzdolabı! Onun altında kalıp ağır yaralandı. Hastanede, "Hızlı attı, tutamadım." dedi.

* Askerden yeni dönen genç, dünya evine girdi. Gerdek gecesi eşine askerlik anılarını anlatmaya başladı. Bir ara kendini kaptırdı, yanında getirdiği el bombasını gösterdi. "Bak bunu çekince patlıyor." dedi ve pimi çekti. Yeni evli çift öldü.

* Yeni doğan yeğenini seven bir dayı faciaya yol açtı. Bebeği "hoppala" diye havaya fırlattı. Talihsiz bebek tavandaki vantilatöre çarparak öldü.

* Edirne'nin Uzunköprü ilçesinde oturan İsmail A. isimli çiftçi, ağrısına dayanamadığı dişine silahla ateş edince öldü.

* Ankara 9. Sulh Ceza Mahkemesi'nde, "rahat-sız edici harekette bulunmak" suçundan yargılanan Hüseyin Y., 75 TL hafif para cezasına çarptırıldı. Karar, sanığın tüm aramalara karşın bulunamaması üzerine Resmi Gazete'de yayımlanarak tebliğ edildi.

* Trabzon'un Hayrat ilçesi Nüfus Müdürü Yusuf Balcı, başına köpek düşmesi sonucu ağır yaralandı. Peşine düşen çocuklardan kaçan köpek, bir apartmanın merdivenlerinden çatıya çıktı. Can havliyle çatıdan atlayan köpek, o sırada yolda yürümekte olan Yusuf Balcı'nın kafasına düştü.

* Edirne'de sevdiği ile dünya evine girmeye hazırlanan gelin, kendi rızası ile evlenmeyi kabul edip etmediğini soran memura şaka olsun diye "Hayır" deyince, nikâh yarıda kaldı. Nikâh memuru Şükrü Çetinkaya, Songül Karadağ'a; Sebahattin Makas ile kimsenin etkisi altında kalmadan kendi rızasıyla evlenmek isteyip istemediğini sordu. Gelin, "Hayır" yanıtını verince de deftere "Kadın evlenme anında evlenmeyi kabul etmediğini beyan etmiştir" yazarak salondan ayrıldı. Memurun arkasından koşan gençler, bunun bir şaka olduğunu söyledilerse de, ikna etmeyi başaramadılar.

* Kilisli ayakkabı tamircisi Abdullah K., Sihabdullah Mahallesi'ndeki evinin bahçesindeki ceviz ağacının kuruyan dallarını budarken, yanlışlıkla bindiği dalı kesti. Bindirdiği dalla birlikte düşen ve başını beton zemine çarpan K., Kilis Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken yaşamını yitirdi.

* Antalya'da 23 yaşındaki Ali Rıza K. adlı hırsız, soymak amacıyla girdiği mağazadaki cansız mankene tecavüz etti. Mankene üç kez tecavüz ettiğini söyleyerek, "Sarhoş olduğum için, cansız mankeni kadın gibi gördüm ve dayanamayıp onunla yattım." diyen Ali Rıza K., akli dengesinin yerinde olmadığını ileri sürdü.

* Antalya-Alanya karayolu üzerinde, sürücülere ibret olsun diye teşhir edilen trafik kazasında parçalanmış otomobil, kimliği belirlenemeyen kişilerce

çalındı. Aracı bir yıl önce hurdacıdan aldıklarını belirten Kaleiçi Rotary Kulübü yetkilileri, “İbret otomobilimizin çalınacağı, aklımızın ucundan bile geçmedi.” diye konuştu.

* Gaziantep Cumhuriyet Lisesi son sınıf öğrencisi Eyüp S., kız arkadaşıyla girdiği iddia yüzünden 4'üncü kattan atladı. Eyüp'ün düştüğünü gören arkadaşıyla sınıf öğretmeni baygınlık geçirirken, omuriliği ezilen gencin durumunun ciddi olduğu ve felç olma tehlikesinin bulunduğu bildirildi.

* Eskişehir Cumhuriyet Mahallesi'nde kiracısını evinden çıkaramayan 25 yıllık ilkökul öğretmeni Succaddin H., kiracısıyla önceki gün bir kez daha tartıştı. Daha sonra, bahçesinden aldığı çamaşır ipini cebine koyarak, “Okula gidiyorum,” diye evden ayrılan H. şehir dışına çıktı. Burada kendisini bir ağaca asarak intihar etti. Sessiz ve içine kapanık olarak bilinen Succaddin öğretmenin üzerinden “Kimseye kırgın değilim.” yazılı bir not çıktı.

* İnşaat işçisi Mehmet Ç. (51), gece rüyasında karısının başka erkeklerle seviştiğini gördü. Sabah olunca karısı Feride Ç.'yi sıkıştıran ve aldığı cevaplardan tatmin olmayan işçi, korkup sokağa kaçan karısını yakalayarak bıçakla öldürdü..

* İzmir'de yayın yapan Sahil FM Radyosunun Hatay semtindeki stüdyosuna önceki gece geç saatlerde gelen 4 kişi, radyo görevlisi Funda Ö.'yü tehdit ederek istedikleri şarkıların yayımlanmasını istediler. Görevlinin karşı çıkması üzerine tartışan ve bir süre radyonun yayın yapmasını engelleyen şahıslar, daha sonra olay yerinden ayrıldılar. Durumun polise bildirilmesi üzerine bu kişiler yakalandı.

* Aksaray Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün merkez binasına 30 metre uzaklıktaki parkta eroin satmak isteyen Abdülkerim B. suçüstü yakalandı. Eroini Diyarbakır'dan getirdiğini söyleyen B., ifadesinde “İstanbul'u bilmemenin cezasını ağır ödedim” dedi. Olayla ilgili iki kişi de gözaltına alındı.

* Erzurum'un Horasan İlçesinde oturan 4 yaşındaki Barış ile 5 yaşındaki Savaş, bir iddia uğruna hastanelik oldu. İki kardeş, televizyonda boğa güreşi izledikten sonra “Hangimizin kafası daha sağlam?” diye iddiaya tutuştu. Anneleri, defalarca bir-

birlerine boğa gibi tos vuran Barış ile Savaş'ı baygın bir halde buldu ve hemen hastaneye kaldırdı. Doktorlar iki kardeşin beyin sarsıntısı geçirdiğini açıkladı.

* Adıyaman'ın Kâhta İlçesi yakınlarındaki Atatürk Barajı Gölü kenarında ailesiyle piknik yapan Kadriye D. (17), soğuması için suya bıraktıkları karpuzun kıydan uzaklaştığını görünce suya atladı. Yüzme bilmeyen Kadriye boğuldu.

* Diyarbakır'ın Bağlar Beldesi'nde, Mesut Küp Şeker Fabrikası'nda çalışan Mehmet Emin E. (43), depodan kamyona yükleme yaptığı sırada, sırtında taşıdığı 50 kilogramlık şeker torbasının altında kalarak öldü.

* Osmaniye'de, yakalayamadığı tavuğu tüfekle vurmak isteyen bir kişi, komşusunu ağır yaraladı.

* Adıyaman'ın Sincik İlçesi Kıran Köyü Kıran Çayı'ndaki enerji nakil hattına attığı elektrik kablosu ile akım vererek balık avlamak isteyen Aziz Ç. (15), balığı yakalamak için suya girince, akıma kapılarak hayatını kaybetti.

* Malatya'da, üzerine anahtar almayan Timur Ç. (36), evine balkondan girmek isterken yere düşerek hayatını kaybetti.

* Manisa'nın Demirci İlçesi'ne bağlı Can Köyü'nde Y.O. (8), korkutmak amacıyla, babasına ait tüfeğini ablası Emine Ö.'e doğrulttu. Y.O.'nun tetiğe dokunmasıyla silah ateş aldı ve ablası öldü.

* Sivas'ın Kangal İlçesi'nde, Kangal Genç Futbol Takımı'nı kampa götüren otobüste yolculuk eden bir kasaba ait satır, otobüsün üst bagajından Ruşen K.'nin başına düştü. K., kazayı hafif yaralı olarak atlattı.

* Samsun'un Salıpazarı İlçesi Tacalan Köyü'nde Zekeriya Ç. (28), evlerinin önünde bulunan elektrik direğinden kaçak olarak evine elektrik çekmek isterken, dengesini kaybederek düştü ve olay yerinde öldü.

* Sivas'ın Gürün İlçesi'nde adetlere göre damadı kaçırarak sağdıçtan bahşiş almak isteyen Bekir K.'in (27) elindeki tabanca ateş aldı. Damadın yakını Gökhan U. (17) bacağından yaralandı.

* İzmit'te, Gültepe Mahallesi'nde futbol oynamakta olan Mustafa D., kale önüne geldiği sırada, yuvasından çıkmış bulunan kalenin borudan yapılmış üst direği başına düştü. D. (11), hayatını kaybetti.

ANDİRİ

Münire TAŞOĞLU

Andirim hep yeşillikler içinde durur
Dökülmüş dutları dibinde kurur
Bademinin, cevizinin tadı nerde bulunur
Benim dünya güzeli şirin Andirim

Orta Andiri'nin suyu buz gibi akar
İçenin inan ki genzini yakar
Tatlı kavunuyla, mayhoş ecürünü
İnsan yemese de yanında yatar

Bağları yemyeşil, bahçeler yeşil
Yiyiniz doyunca meyveler sebil
Bastığı, sucuğu hiç unutmayın
Yayık ayranını da yabana atmayın

Mahallesi üçtür, suyu oldukça boldur
Testini, güğümünü korkmadan doldur
Ağın'a ulaşımı asfalt bir yoldur
Yeşillikler içinde cennet Andirim

Yakındır Ekirek, bir kuş uçuşu
Yöremi sevdimse benim suçum mu
Ağın, tüm köyleriyle bağrımda tüter
İnanın bu hasretlik ölümden biter

GARDAŞ

H.Ergün YILMAZ

Bileğin bilekti yüreğin yürek
Kaşıkla dağıtmaz verirdin kürek
Ham işi sevmezdin isterdin sürekle
Yemeden yediren içiren gardaş

Bu dünyada methedilen yerler var
Özenti duyanı başından savar
Eşine dostuna mazlumlara yâr
Yetmiş yıl tükettin sen böyle gardaş

Mengeneler tutsa eğilmez idin
İmanca çok sağlam bükülmez idin
Hayır yarışında öndeydin tekdin
Bana da yön verdin öncüydün gardaş

Ticaret mesleği peygamberindi
Bu mesleğin sırrı çokca derindi
Birçokları sana baktı yerindi
Ömrünü masada tüketen gardaş

Ruhunu istemiş yüce Mevlamızı
Artık kimle olur bizim davamız
Prensipelerle yaşar yuvamız
Şefaata edesin ya hacı gardaş

Ben sana hem abi hem gardaş derdim
Eğilir önünde hürmet ederdim
Yıkadım güzelce abdestin verdim
Kabrime biz koyduk mutlu ol gardaş

Genç ve yakışıklı bir zabıt, komşusu olan Duriye isminde bir kızı sever. Evleri karşı karşıyadır. Belki de bir iki ay sonra evleneceklerdir. Fakat seferberlik sırasında genç zabıt murad almadan bir top mermisi ile şehid olur.

Başını top uçurduğu söylenen bu genç subaya, seviştikleri zaman arkalarından gıybet edenler dahi üzürlürler. Artık Duriye'nin halini sormayın. Bu zalim ayrılık yalnız Duriye'yi değil yedi mahalleyi de ağlatmış. Çünkü artık ne yamçısını yana atarak at üstünde gelen var ne de Duriye'nin derdine candan ortak olan.

Ancak geceleri acı acı öten baykuş, bu ayrılığın acısını duymuş olmalı ki Duriye'nin damınının etrafından bir türlü uzaklaşmıyor.

Duriye bu uğursuz kuşun çığlığı ile de üzüdür, süzülür ve yanıp yakılır. Herkesin iç acısına ortak olduğu Duriye'nin haline türkücüler de ortak olmuş olacaklar ki aşağıdaki türküyü yakarlar.

Deyişler

*Karşının komşusunu
Çağırın gele şunu
Duriye evdüğünden
Unuttu puşusunu*

*Karşıdan gelir atlı
Yamçısı yana katlı
Anam babam sağ olsun
El oğlu ondan tatlı*

*Karşının arılığı
Benzimin sarılığı
Mevlâm bize mi verdi
Bu zalim ayrılığı*

*Karşıda oturanlar
Az derdim artıranlar
Başına çelenk assın
Sevdadan kurtulanlar*

*Karşıda kuş oturur
Diz dize duş oturur
Çok sevenin damına
Bir gün baykuş oturur*

*Karşıya kar düştü gel
Aklıma yâr düştü gel
Eyi günün dostları
Kötü gün eriştü gel*

*Karşıda kara kartal
Kanadı beni dardar
Sevdiğim bu mahlede
Gördükçe derdim artar*

*Karşı dağda ordu var
Ordu kalktı yurdu var
Ben ah çektim sen bildin
Bende gönül derdi var*

*Karşıda Fırat gördüm
Ölümi murad gördüm
Gönül derdi görmeyen
Hiç demesin dert gördüm*

*Karşıda kar taneler
Oturmuş nar taneler
Ölürse çoklar ölsün
Ölmesin bir taneler*

*Karşıda gördüm seni
Gül iken derdim seni
Öpmeye kıyamazdım
Toprağa verdim seni*

*Karşıdan gülmeleri
Açılmış düğmeleri
Oturmuş koyun sağar
Terlemiş memeleri*

İnsan Sağlığı Düşmanı SİGARAYI BIRAKMA YÖNTEMLERİ

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

Sigaranın, insan sağlığına çok büyük zarar verdiği bilinen bir gerçektir. Bu zararları anlatan pek çok yayımlar olmaktadır; pek çok konuşmalar yapılmaktadır; filmler gösterilmektedir. Eskiden sigaranın sadece akciğerlere ve solunum yollarına zarar verdiği sanılırdı. Oysa bilimsel araştırmalar, sigaranın vücuttaki tüm organlara zarar verdiğini ortaya koymuştur. Yani, sigara tepeden tırnağa kadar tüm organlara ve organların işleyişine zarar vermektedir. Vücuttaki kanın gittiği her hücre sigaradan çeşitli ölçülerde zarar görmektedir. Sigara sağlıklı bir yaşama neden olmaktadır. O halde insan sağlığı düşmanı olan bu alışkanlıktan bir an önce kurtulmak gerekmektedir. Amerika'nın keşfinden sonra Kızılderililerin insanlığa musallat ettikleri bu zararlı ot (tütün) bir an önce ellerden ve dudaklardan atılmalıdır. Gayret edilirse sigarayı bırakmak çok kolaydır. Sigara içmeye başlamama ve sigara içme alışkanlığından kurtulma, bir eğitim işidir. Hem de tüm insanların ihtiyacı olan önemli bir eğitimidir.

Sigarayı bırakmanın çeşitli yöntemleri vardır. Bu yazımda etkili olduğu, deneyimlerle saptanmış iki yöntemi açıklayacağım.

1. Telkin Yöntemi

Telkinin, insanların yaşamında büyük önemi ve etkisi bulunmaktadır. Sigarayı bırakmada bu güçten yararlanmak gerekir. Bunun için şöyle bir yol izlenebilir:

1- İlk önce sigara tiryakisi "Sağlığa bu kadar zararlı olduğu bilinen sigarayı bırakmalıyım. Nasıl olsa, bir gün, doktorum sigarayı bırakmamı isteyecektir. O halde, ben şimdi bu zararlı otu bırakmalıyım." demeli ve bırakma kararı almalı.

2- Bu önemli kararı uygulama kolaylığı için şunlar yapılmalı: Ağaç bir ağızlık alınarak birkaç gün bu ağızlıkla sigara içilir, daha sonra bu ağızlığın içerisinde biriken zift, bir çöple temizlenerek beyaz bir kâğıt üzerine sürülür.

3- Tiryaki, en çok görebileceği bir iki yere, ziftin

sürüldüğü kâğıtları kor ve ziftin çirkinliğini görür.

4- Sonra, kâğıda sürülü olan zifti koklar ve ne kadar kötü koktuğunu hisseder.

5- Daha sonra, kâğıda sürülü zifti cesaret edebilirse yalar.

6- Kâğıt üzerindeki çirkin görüntümlü, kötü kokan ve tadı pis olan bu ziftin "Artık bedenime girmesine kesin olarak izin veremem." der.

7- Bu çirkin görüntümlü zift sürülü kâğıtlara bakarak "Artık bu zararlı otu, sigarayı bırakıyorum." demeye devam eder. Bu ifadeleri yüksekçe sesle söylemesi daha uygun olur.

8- Böylece; görme, koklama, tatma ve işitme duyularıyla sigaranın zararları bilinçaltımıza enjekteye devam edilir.

9- Bu telkinlere, bir iki hafta devam edilir ve sigaranın zararı devamlı olarak bilinçaltına enjekte edilir.

10- Bu telkinler sonucu, bir gün gelir beyindeki etkileri görülür ve artık sigaradan tiksiniilmeye başlanmıştır; sigara sevimsiz hale gelir ve sigara bırakılır.

Sigarayı bıraktıktan sonra, tekrar içme arzusu hissedilirse ağza küçük bir şeker ya da kuruyemiş atmak yararlı olur. Sigaranın bir dudak ve el alışkanlığı olduğu da bilinmektedir. Ağza başka bir alışkanlık vermek çiklet vb., ele de bazen değişik uğraşlar vermek yararlı olur.

2. Tikslenme Yöntemi

Sigara bırakmada, istenmediği zaman sigara içmeye zorlamak da yararlı olmaktadır. Örneğin, sigarayı bitirdikten sonra, istemediğiniz halde kendinizi tekrar sigara içmeye zorlarsanız, üç beş dakika sonra üçüncü, dördüncü defa vb. sigara içmeye zorlanmak, sigaraya karşı tiksinti uyandırmaktadır. Tiksinti sonucu sigara bırakılmaktadır. Bu zorlama işi başkaları tarafından da yapılabilir.

Açıklamaya çalıştığımız bu yöntemlerle pek çok tanıdığımız sigarayı bıraktıklarını görmenin mutluluğunu, sigarayı bırakanların mutluluğu ile paylaştım.

BİR MEKTUP..

Av. Turgut İNAL

BALIKESİR BASIN RADYO TELEVİZYON YAYIN MERKEZ A.Ş.

02.02.2009

Sayın: Altan İLTER
Ağın Düşün ve Sanat Dergisi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Değerli İLTER;

Türkiye ölçüsünde, ilçenizin süreli 203-204 sayılı bir dergiyi çıkarmadaki başarısını büyük bir hayranlık ve takdirle karşılıyorum. Bırakın ilçe merkezlerini, Ağın'dan yüz misli bin misli büyük, koca koca İl merkezlerinin dahi 204 sayılık bir dergiyi çıkardıklarını hiç sanmıyorum. Başta sizin, dernek başkanı Ahmet DEVİREN ile yazı kurulunuzu sevgi ve saygıyla kutlarım.

Biz Ağın Dergisi'yle hocamız rahmetli Hilmi Ziya APAK sayesinde tanışmıştık. Hocamız Hilmi Ziya APAK ve oğlu Prof. Dr. Reşat APAKda Ağınlılara, Ağın Dergisi'nin izlediği politikaya uygun, seçkin kişilerdir. Derginizin bu sayısında dostumuz ve ağabeyimiz Talip APAYDIN'ın "Ören Akşamları ve Osman GÜLER" başlıklı yazısını okuyunca biz de değerli APAYDIN gibi heyecanlandık. Burada yazılan dostlar, bizim de arkadaşlarımız ve dostlarımız olmuşlardı. Bir kısmı da elan yaşamlarını sürdürmektedirler. Sunar Sitesi, tam sanatçıların toplandığı adeta bir ekoldü.

Hocamız Hilmi Ziya APAK için yazdığımız haber ve yazıları ekte gönderiyoruz. Dilerseniz haberlerden birkaç cümleyi "Anıt Hocayı Andık" yazımızı da aynen veya bazı paragraflarını koyabilirsiniz. Bu yazımızın yazılmasına neden olan üstadımız ve ağabeyimiz APAYDIN'a, yazıyı derginizde yayınlamanız nedeniyle sizlere içten saygı ve sevgilerimizi sunarız.

Biz Ağın'ı görmedik. Hocamız dışında Ağınlularla hiç tanışmadık. Ancak başta sizlerden ve Ağınlılardan nişan, nikâh, düğün, şölen, kongre, konferans gibi etkinliklere çağrı alırsak, okuntunuzu alır almaz, sütler kaymak tutar tutmaz Ağın'dayız. Sizleri, Ağınluları ülke düzeyindeki kültürel etkinlikleriniz nedeniyle kutlarız. Sevgi ve saygılarımızla sağlıklı, elemsiz yıllar dileriz.

Av. Turgut İNAL
Radyo BRT Yön. Kur. Başk.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Mehmet BEYDEMİR

1931 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da bitirdi. Ailesinin ekonomik durumu nedeniyle öğrenimini sürdürmedi.

Askerlik görevini takiben, 1957'de Adana'da TC Devlet Demiryolları 6. İşletme Müdürlüğü'nde göreve başladı ve 1981'de emekliye ayrılarak Ağın'a yerleşti.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Bölükbaşgil'in Saniye-Adıgüzel Beydemir'in oğlu olan Mehmet Beydemir, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Mehmet GÜNER

1932 yılında Elazığ'ın Hankendi Bucağı'nda doğdu. İlkokulu köyünde bitirdi. 1949'da Akçadağ Köy Enstitüsü'nden mezun olduktan sonra, 1964'de Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü daha sonra da AÜ Hukuk Fakültesini bitirdi.

Yurdun çeşitli yerlerinde köy öğretmenliği yaptıktan sonra; Elazığ Lisesi, Atatürk Ortaokulu, Ankara Üreğil ve Demirlibağçe Ortaokullarında görev yaptı ve çalışma yaşamı boyunca TÖS, TÖB-DER gibi sivil toplum kuruluşlarında etkin bir şekilde görev üstlendi.

Tarla Pilavı, Toprak Damda Biten Ömür, Yamalı Şalvar gibi kitapları da bulunan Mehmet Güner, evli olup, halen Ankara'da serbest avukatlık yapmaktadır.

Suna BAYTAŞ

1944 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ankara'da tamamladı.

1961'de Ağınlı Yüzbaşgil'in Mahmut Baytaş'ın oğlu Necdet Baytaş ile evlendi.

Zaman zaman şiir yazmakta olan ve Ankara Ümitköy'de oturan Suna Baytaş, 4 çocuk annesidir.

Münire TAŞOĞLU

1950 yılında Ağın-Bademli Köyü'nde doğdu. Annesinin ölümü ve köyde okul bulunmaması nedenlerinden dolayı okula gidemedi.

1967'de Ağın-Pul Köyü'nden Hilmi Taşoğlu ile evlenerek Ankara'ya yerleşti. Çoluk çocuğa karıştıktan yıllar sonra, Milli Eğitimin okuma-yazma kurslarına katılarak okur-yazar belgesi aldı.

2006'da eşini kaybeden ve çeşitli konularda şiirleri bulunan Münire Taşoğlu, halen Kırıkkale'de oturmakta olup, 4 çocuk annesidir.

Ömer Nail UYANIK

1950 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Ağın ve Keban'da, liseyi İzmir Buca'da bitirdi. Adalet Yüksek Okulu 2. sınıfında iken, emekliye ayrılması nedeniyle öğrenimine ara verdi.

1972'de İzmir Çocuk İslahevi'nde göreve başladı. Buca ve Foça'da görev yaptı, 1997'de emekliye ayrıldı. Emekliliğinden sonra bir süre Görsel Yayınları'nda eğitim uzmanı olarak görev yaptı.

Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nden Hattımgil'in Suriye-Hacıyahya Uyanık'ın oğlu olan Ö. Nail Uyanık, Sursurluk'ta yaşamakta olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Dr. Mahmut ÖZCAN

1965 yılında Elazığ İçme'de doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Elazığ'da tamamladıktan sonra, Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu.

Halen, İskenderun Devlet Hastanesi Acil Servisi'nde görev yapmakta olan Dr. Mahmut Özcan, Hozakpurlu Halide (Oğuz)-Pağnıklı Öğretmen Mehmet Özcan'ın oğlu olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız,

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

bu sayısıyla 43. yaşına girdi. 19 yıldır ise aralıksız olarak yayımlanıyor.

Yalnızca okurlarının abone bağışlarıyla yaşamını sürdürmekte olan Dergimizin yayımına devam edebilmesi için, geçmiş yıllara ait abone bağışları da dahil olmak üzere ödentilerin,

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 101843 no.lu posta çeki hesabına yatırılmasını önemle rica ederiz.

NOT: DERGİMİZİN 2009 YILI ABONE BAĞIŞI 30 TL.'DİR.

FIKRALAR

Mehmet ORHAN

Kırmitik'in Oğlu, İsmail'in Babası

Başpınar'dan iki kadın Koçan'dan geçerken, Kırmitik takma adıyla anılan Adıgüzel Beydemir'e rastlıyorlar. Kadınlardan biri, Beydemir'i tanıdığı için durur, ayak üstü hal hatır sorarak konuşur. Sonra kadın gider, arkadaşına yetişir. Arkadaşı sorar:

- Gız anam, o yabancı gişi kimdi? Beriki:
- Anaaa anam, diyor, tanımiy misin? Bizim düğünü yapan Kırmitik'in oğlu İsmail'in babası.

Daha Param Bitmedi ki

Aliuşağı Mahallesi'nden olup, birçok Ağınlı gibi Malatya'da oturan Yusuf Yiğitel'in komşusu sağlık memurunun, altı yaşlarında bir oğlu varmış. Bayramda, babası onu dedesinin elini öpmeye götürmüş. Daha önce de, evde bayramlaşırken, oğluna para vermiş ve şöyle demiş:

- Bayramlarda küçükler büyüklerin elini öper, büyükler de onlara para verir.

Dedenin yanında baba, elini öpmesi için oğluna işaret etmiş.

Çocuk, cebindeki parayı yokladıktan sonra:

- Ne gerek var, demiş, daha param bitmedi ki.

Geliyorum, Hazır Ol!

Şenpınarlı Halil Emi, ayakkabı onarımı yaparak ailesinin geçimini sağlardı. Kışlık yiyeceklerini de her yıl sonbaharda Karşıgeçe'ye giderek oradan getirirdi.

Bir gidişinde, gereksinim duyulan yiyecekleri alıp Şenpınar'a dönerken gecikti. Murat'ın azgın suyundan geçmek için, Pağnik'in önündeki gemi adı verilen teknenin çalışması gerekti.

Acele etti, karanlık basmadan gemi başına geldi ama, gemi karşı kıyıda idi. İçinde de kimseyi görmedi.

- Herhalde, işi paydos edip kayıçtı gitmiştir, diyerek efkârlandı. Üzüntüsünü dağıtmak için de bir türkü tutturd.

"Ahşam olur, güneş gider, ay gelir,
Ağladıkça gözlerimden kan gelir.
Eller için ayva gelir, nar gelir,
Benim için boran esen yel gelir."

Türkü henüz sona ermiştir ki, karşı yakadan kayıçının sesi gelir:

- Gemiye bağlamış eve gidiyordum, ama türkün bana dokundu. Halil Emi, seni almaya geliyorum, hazır ol.

Kumar Oynamayın da Kılıç Çekin

Şenpınarlı birkaç delikanlı, arkadaşlarından birinin evinde toplanmış, oyun kağıtlarıyla oynuyorlar.

Evin sahibi gencin annesi, bir ara çocukların odasına giriyor. Kağıtlarla oynadıklarını görünce:

- Çocuklar, sakın ola ki, diyor, o kağıtlarla kumar oynamayasız.

Çocuklar bir ağızdan yanıt veriyorlar:

- Üzülme, kumar oynamıyoruz, kılıç çekiyoruz.
- Anne, rahatlamış olarak odadan çıkarken:
- He çocuklar he!... Kumar oynamayın da kılıç çekin, diyor.

Üstün Nişancı Bir Avcı

'Küçük Hoca' takma adıyla anılan Müderris Hüseyin Efendi'nin oğlu Mustafa Aksoy, oğlu Halis'le birlikte Pulur'daki tarlalarında çift sürüyorlar.

Yanlarına, avcılığa soyunmak isteyen komşuları Ağâh gelir. Omzunda kırma bir tüfekte kuş avlamaktadır. O sırada "karacalık" adı verilen kuşlardan bir sürü yakınlarına kadar gelir. Ağâh, hemen nişan alır ve tetiğe basar. Sürü havalanır, kuşlardan bir tüy bile düşmez.

Agâh, utana sıkıla, ağır adımlarla Mustafa Efendi'nin yanına yaklaşır. Çok üzgündür. Mustafa Efendi:

- Niçin üzülüyorsun Agâh, der, düşünsene bir atımlık onca saçmayı o kadar kalabalık kuş sürüsünün arasından, birine bile değirmeden geçirmeyi değme avcı senin kadar başaramaz. Övünmelisin.

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından; 2008-2009 eğitim dönemi için, 66 öğrenciye 25.250 TL. nakdi ve 5.500 TL tutarında da giyim-kırtasiye yardımı, 200 vatandaşa da 22.000 TL tutarında gıda yardımı yapıldı.

* Ağın Kaymakamlığı tarafından başlatılmış bulunan “**Ağın’da Sizin de Dikili Bir Ağacımız Olsun.**” kampanyası çerçevesinde, Osman tepesi mevkiinde teraslama ve fidan dikim çukurları açma işlemlerine devam edilerek, Aralık ayı içerisinde 8 bin adet meşe palamudu ile 8 bin adet badem dikimi gerçekleştirildi. Mart 2009 ayından itibaren de 15 bin adet tüplü çam ve 10 bin adet akasyanın dikimi gerçekleştirilecek.

Ağın eski Belediye Başkanlarından Sadi Kapıslız ile Ağın eski Kaymakamlarından rahmetli Hurşit Kuş’dan sonra, Ağın’da ağaç dikme konusunda bu kadar kapsamlı bir projeye imza atan Kaymakamımız Soner Zeybek’e teşekkür ediyor ve çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Kampanyaya destek vermek isteyen okurlarımız, **Ağın Ziraat Bankası: 6827908-5005** no’lu hesaba bağışlarını yatırabilirler.

* Elazığ Kültür Derneği tarafından, 13-24 Ocak 2009 tarihleri arasında Elazığlı hemşerilerimizin resimlerinden oluşan resim sergisi, Milli Piyango Talih Kuşu Sanat Galerisi’nde-Ankara açıldı. Prof. Mürşide İçmeli, Prof. Zafer Gençaydın, Yrd. Doç. Ali Düzgün, Yrd. Doç. Esat Arpacı, Bedrettin Sanaç, Sinusi Arpacı, Türkan Uluer, Arif Avcı, Nuran Yükselen, Şükran Tor, Hüveyda Tokdemir, Tülay Dündar, Aynur Toptaş ve Nazime Çelik’in resimlerden oluşan sergi, izleyenlerin beğenisini kazandı.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin artık olağan hale dönüşen bayramlaşma toplantısı, Kurban Bayramı’nın 3. günü 13.00-17.00 saatleri arasında Batıkent Kültür Merkezi Salonu’nda yapıldı. Klarnet, davul eşliğinde halayların çekildiği, hasretlerin giderildiği, dostlukların pekiştirildiği bayramlaşma toplantısına oldukça kabarık bir hemşeri grubu katıldı.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği “Hanımlar Kolu” tarafından 17 Ocak 2009 Cumartesi günü 13.00-17.00 saatleri arasında Ankara Polis Evi’nde yemekli bir eğlence programı düzenlendi.

Yaklaşık 250 Ağınlı hanım hemşerimizin katıldığı yemekli toplantı; Mustafa Çetinkaya’nın saz ekibi tarafından çalınan yöresel havalar eşliğinde oynanan oyunlar ve Duygu’nun söylediği türkülerle coşkulu bir şekilde sona erdi.

kilde sona erdi.

“Hanımlar Kolu”, her ayın ilk cumartesi günü Dernek Merkezi’ndeki geleneksel toplantılarını sürdürdüğü gibi, Ankara’daki diğer hanım hemşerilerimizi de aralarında görmekten mutlu olacaklarını duyuruyorlar.

* Ağın-Samançay Köyü’nden Gülcihan-Metin Türker’in torunu, Asuman-Dr. Fehmi Türker’in oğlu Osman Barış Türker, Kasım 2008 ayında Bursa’da düzenlenen yüzme yarışmalarında, 10 yaş kategorisinde; 100 m. Sırtüstü, 200 m. Karışık yarışmalarında Türkiye birincisi, 100 m. Karışık’da da Türkiye ikincisi oldu.

Küçükler yüzme milli takımımıza seçilen Osman Barış Türker’i yürekten kutlar, başarılarının devamını bekleriz.

* Ağın-Tatarağası Mahallesi’nden Sevim-A. Tuncer Alp’in kızı/damadı Şafak-Tolga Anlaşan çiftinin, 11 Şubat 2009 tarihinde, İstanbul-Kadıköy Şifa Hastanesi’nde adını Eren koydukları bir erkek çocukları dünyaya geldi.

Alp ve Anlaşan ailelerini kutlar, minik Eren’e sağlık dileriz.

* Ağın-Bademli Köyü’nden rahmetli Fatma Özdem’in eşi, Fatma Korkmaz, Naci, Hasan, Hüseyin, İbrahim, Gaffar, Muammer ve Recep Özdem’in sevgili babaları Ali Özdem (Cinik Ali), 30 Ocak 2009 tarihinde Ankara’da yaşamını yitirmiş ve Bademli’de toprağa verilmiştir.

* Ağın-Zabulbar Köyü’nden rahmetli Nuriye Gündüz’ün eşi, Halit, Enis, Hamit, Abdullah ve rahmetli Mehmet Gündüz’ün sevgili babaları Hüseyin Gündüz, 14 Şubat 2009 tarihinde yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara-Karşıyaka Mezarlığı’nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Uzungil Mahallesi’nden rahmetli Gülhanım-Hüsni Polat’ın oğulları, Zeynep Polat’ın eşi, Fatma, Hatice ve Ayşe Polat’ın babaları Ünal Polat, 24 Şubat 2009 tarihinde yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara-Karşıyaka Mezarlığı’nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Uzungil Mahallesi’nden Dırıkkogil’in rahmetli Emine-Mustafa Dirlik’in kızı, Fulya Çakar, Ahmet, Muammer ve rahmetli Suat Niksarlı’nın anneleri, rahmetli Öğretmen Kemal Niksarlı’nın eşi Zeynep Niksarlı, 26 Şubat 2009 tarihinde yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara-Karşıyaka Mezarlığı’nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı’dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Pul Köyü	Meliha YILMAZ	Abdurrahman	Ağın	27.11.2008
Pul Köyü	Hasan YILMAZ	Abdurrahman	Ağın	27.11.2008
Altunayva Köyü	Melek BOZKURT	Murat	Sultangazi	26.12.2008
Uzungil Mah.	Vildan OYMAK	Soner	Üsküdar	26.12.2008
Demirçank Köyü	Ali Adil METİN	Zekeriya Murat	Gaziosmanpaşa	26.12.2008
Bademli Köyü	Hamza KARATEPE	Cafer	Altındağ	31.12.2008
Öğrendik Köyü	Zeliha KARADAYI	Mevlüt Işık	Karabağlar	01.01.2009
Dibekli Köyü	Akın ÜSTÜNER	Halil İbrahim	Gaziosmanpaşa	02.01.2009
Modanlı Köyü	Hilal AYDEMİR	Soner	Elazığ	03.01.2009
Öğrendik Köyü	Elif Beyza KARADAYI	İlkay	Malatya	04.01.2009
Modanlı Köyü	Neva AKGÜL	Mustafa Arda	Aydın	05.01.2009
Yenipayam Köyü	Furkan BOZKURT	Ömer Aslan	Malatya	05.01.2009
Kuzgeçe Mah.	Zeynep KARAGÖZ	Tuncer	Elazığ	06.01.2009
Bahadırlar Köyü	Erva Melih POLAT	Erdem	Bornova	06.01.2009
Dibekli Köyü	İlayda YILDIZ	Aytekin Ayhan	Paris	11.01.2009
Saraycık Köyü	Sefa SARAYCIKLI	Osman	Güngören	12.01.2009
Öğrendik Köyü	Sudenur SUCU	Dursun	Kadıköy	13.01.2009
Balcılar Mah.	Ahmet ÖZDEM	Altay	Akdeniz	17.01.2009
Pul Köyü	Azra PARLAK	Mehmet	Yenimahalle	21.01.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Eray ÖREN	Alper	Mut	27.01.2009
Pul Köyü	Aziz Enes YILMAZ	Yavuz	Bakırköy	27.01.2009
Hacıyusuf Mah.	Ela OĞUZ	Mehmet Serdar	Yenimahalle	28.01.2009
Pul Köyü	Kübra KARAKAŞ	Kadir	Bakırköy	09.02.2009
Bahadırlar Köyü	Ecrin Zeynep BİÇAK	Hakkı Murat	Elazığ	09.02.2009
Bademli Köyü	O. Ege GÜNDÜZ	Serkan	Manisa	10.02.2009
Bademli Köyü	Efe GÜNDÜZ	Süleyman	Çankaya	11.02.2009
Samançay Köyü	A. Duru YÜCEL	A. Serdar	Elazığ	12.02.2009
Şenpınar Mah.	K. Ata KÖSEOĞLU	Emrah	Konak	14.02.2009
Saraycık Köyü	Eren YALÇIN	Murat	Üsküdar	14.02.2009
Bademli Köyü	Kayra ÖZER	Erdoğan	Denizli	15.02.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Eren ÖZTÜRK	Abidin Gültekin	Kocasinan	23.02.2009
Pul Köyü	Fatih Yusuf ÖZER	Taner	Esenler	27.02.2009

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLLENENİN ADI SOYADI	EVLLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Yenipayam Köyü	Burcu SERTTAŞ	Ufuk ÖZKAYA	Yenimahalle	30.12.2008
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Emre ÇİL	Dilek ARLI	Kadıköy	03.01.2009
Balkayası Köyü	Ali Rıza BİLGİN	Nevin ACAR	Bahçelievler	08.01.2009
Kuzgeçe Mah.	Seden ŞENSES	Fettah ALTINOK	Dodurga	12.01.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Pelin ÖZKAN	Kerem KESKİN	Çankaya	20.01.2009
Yedibağ Köyü	Yeliz GÜNER	Eray HANLIOĞLU	Malatya	29.01.2009
Altunayva Köyü	Harun ERDOĞAN	Esra ERDOĞAN	Battalgazi	29.01.2009
Akpınar Mah.	Mustafa DURAN	Sinem KOZAN	İskenderun	06.02.2009
Öğrendik Köyü	Yasemin GÜLTEKİN	Ahmet ÇIKIMOĞLU	Kilis	07.02.2009

Şenpınar Mah.	O. Onur BOZKURT	Dilek TOPALOĞLU	Güngören	12.02.2009
Bahadırlar Köyü	Hatice ÖZCAN	Göksel KAYA	Pendik	13.02.2009
Aşağıyabanlı Köyü	Serpil TÜRKOĞLU	Eyüp ÇELİK	Karşıyaka	23.02.2009
Saraycık Köyü	Bilge ASLAN	Harun TURUNÇ	Serdiven	26.02.2009

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Altunayva Köyü	Zeliha ERDOĞAN	01.07.1932	Esenler	01.01.2009
Altunayva Köyü	Yusuf KURTOĞLU	01.07.1933	Fatih	02.01.2009
Saraycık Köyü	Hüseyin KÖROĞLU	24.03.1938	Karabağlar	05.01.2009
Dibekli Köyü	Mustafa GÜNEY	14.03.1932	Ümraniye	05.01.2009
Tatarağası Mah.	Müfide KÜÇÜK	01.03.1945	Malatya	06.01.2009
Uzungil Mah.	İbrahim BEYDEMİR	01.07.1954	Malatya	09.01.2009
Bahadırlar Köyü	Müşerref TURGUT	01.06.1927	Malatya	19.01.2009
Demirçarık Köyü	Salahattin UZUNOĞLU	02.03.1941	Güngören	20.01.2009
Şenpınar Mah.	Zeynep DURMUŞ	03.04.1930	Zeytinburnu	24.01.2009
Uzungil Mah.	Mehmet Fahrettin OMAZ	01.07.1924	Keçiören	26.01.2009
Bademli Köyü	Ali ÖZDEM	07.10.1926	Çankaya	30.01.2009
Öğrendik Köyü	Fahriye YILDIRIM	08.09.1932	Keçiören	03.02.2009
Müd. Hüs. Ef.Mah.	Lütfi ÇINAR	01.07.1937	Ereğli/Zonguldak	03.02.2009
Bahadırlar Köyü	Ahmet YALÇIN	15.03.1924	Etimesgut	06.02.2009
Kuzgeçe Mah.	Yahya ŞENSES	22.06.1946	Ödemiş	08.02.2009
Bahadırlar Köyü	Hatice UZUN	05.05.1927	Elazığ	08.02.2009
Beyelması Köyü	Erhan YÜCELKAN	10.10.1963	Gaziosmanpaşa	08.02.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Ali Asım YILMAZ	20.05.1925	Arapgir	09.02.2009
Bahadırlar Köyü	Hüseyin GÜNDÜZ	30.06.1917	Altındağ	14.02.2009
Yedibağ Köyü	Bayram YILMAZ	01.02.1947	Zeytinburnu	14.02.2009
Uzungil Mah.	Hanife BEYDEMİR	01.07.1924	Malatya	18.02.2009
Dibekli Köyü	Zeynep METİN	13.04.1946	Şişli	18.02.2009
Uzungil Mah.	Mehmet Ünal POLAT	07.02.1944	Yenimahalle	24.02.2009
Pul Köyü	Makbule DELİCE	01.03.1924	Konak	24.02.2009
Uzungil Mah.	Zeynep NIKSARLI	12.08.1921	Yenimahalle	26.02.2009

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

DUYURU

**AĞIN KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ'NCE DÜZENLENEN
AĞIN GECESİ**

12 Nisan 2009 Pazar günü Saat: 19.00'da

Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi

Gazi Kültür Merkezi Salonu'nda yapılacaktır.

(Tel: 0 312 212 54 38 - 215 53 68)

Tüm hemşerilerimizin ve dostlarımızın katılımını bekliyoruz.

Davetiyeler Dernek Merkezi'nden temin edilebilir.

(Tel: 0 312 426 75 90)